

FF 5047

ALAPÍTVÁ 1951

közgazdász

MAGYARORSZÁG LEGRÉGEBBEN MEGJELENŐ FELSŐOKTATÁSI LAPJA

LVI. ÉVFOLYAM 9. SZÁM | 2015. DECEMBER

PARIZS

13

A terrortámadás és háttere

MEGÚJULÓ BUDAPEST

18

A Nyugati tér

HÚZÓS

22

Interjú Rónai Egónnal

Gyászol Európa

ZSEBELD BE

az értékes nyereményeket!

**Sífesztivál az Alpokban?
Az ország legnagyobb gamer kiállítása?
Sziget, VOLT Fesztivál? Igen!**

Kattints a www.bankkartyaddalokosan.hu oldalra,
olvasd el a bankkártyás fortélyokat,
majd válaszolj helyesen 5+1 kérdésre
és máris esélyes vagy a nyeremények egyikére!

A játék részleteit keresd a www.bankkartyaddalokosan.hu oldalon!

A sorsolás időpontja: 2015. december 22.

Rövidhírek

Olimpia Budapesten

A Gyakorlati Diplomácia Társasága és a Magyar Olimpiai Bizottság közös szervezésű konferenciát tartott „Olimpia Budapest” címmel november 18-án a Corvinuson. Az esemény szakmai támogatója a Sportgazdaságtani Kutatóközpont volt, melynek vezetője, Dr. András Krisztina képviselte egyetemünket a rendezvény programjában szereplő kerekasztal-beszélgetésen. A konferencia célja az volt, hogy

szakértők előadásain keresztül vizsgálják meg az esetlegesen Budapesten megrendezendő olimpiával kapcsolatban felmerülő kérdéseket.

Colleen Bell a Corvinuson

Október 28-án a Corvinuson járt Colleen Bell amerikai nagykövetségvezető, aki látogatása alkalmával A magyar-amerikai kapcsolatok jelenlegi állapota címmel tartott előadást. Beszédének apropójául az szolgált, hogy ha-

marosan hazánkba érkezésének egyéves évfordulóját ünnepli. Az előadás során hangsúlyozta a két ország közti partneri viszony erejének fontosságát, valamint kitért a NATO-szövetségen belüli közös ügyekkel kapcsolatos kérdésekre is.

Corvinus-Vodafone együttműködés

Partnerségi megállapodást kötött egymással a Vodafone és a Corvinus, melynek előzménye a

távközlési vállalat Magyarországon is működő Discover Programja volt. Az egyezség keretében került sor a Vodafone Auditórium felavatására egyetemünkön 2015. október 29-én. Az együttműködés célja, hogy kreatív, ambiciózus és vállalkozó szellemű fiatalokat vonzzon a vállalathoz, valamint karrierépítési lehetőséget nyújtson a tehetséges pályakezdők számára.

BOGATIN BENCE

A köztársasági elnök az éghajlatváltozásról

Tények, kvízkérdések és elszomorító képek tarkították Áder János klímaváltozásról szóló előadását. November 24-én, a Budapesti Corvinus Egyetemre látogató köztársasági elnök, általa „mozifilm” hosszúságúnak minősített időt töltött a katedrán: mintegy másfél óráig mesélt a IV. előadót félig megtöltő közönségnek. A téma az emberi tevékenység okozta éghajlatváltozás, amely jelenleg a világot az egyik legjobban fenyegető probléma. Az államfő által felsorolt sokkoló statisztikák sora egyszerre kelthette a hallgatóságban a tenni akarás és a tehetetlenség érzését. Egyértelmű volt, hogy bolygónk védelmében azonnal cselekednünk kell, ugyanakkor az is, hogy bármit is csinálunk, egyedül kevesek vagyunk a trendek megváltoztatására.

Fotók: Horváth Máté

A köztársasági elnök az okok bemutatása után kitért a már napjainkban érezhető hatásokra is. A klímaváltozás következményei között említette egyebek mellett az éhínséget, a kényszeres migrációt, illetve egyes állatfajok kihalását. Hangsúlyozta, hogy a klímaváltozás nemcsak a globális felmelegedéssel, hanem egyre több szélsőséges időjárási jelenséggel is jár. Beszámolójába a borús jövőkép

mellé azért befértek reménnyel kecsegtető változások is. Az államfő szót ejtett már kifejlesztett technológiai megoldásokról, valamint a környezetbarát áramtermelés terjedéséről. Elmondta: tavaly először építettek több megújuló energiaforráson, illetve nukleáris energián alapuló létesítményt, mint fosszilis üzemanyaggal működő erőművet. Áder János köztársasági elnök azt is biztatónak tartotta, hogy mind az országok, mind a környezetszennyezésért felelős vállalatok nagyobb elkötelezettséget mutatnak a megoldásra, mint hat éve. Úgy tűnik: az idei párizsi klímacsúcs eredményeket hozhat az éghajlatváltozás mérséklésében.

SÜLE ANDRÁS
KÖZGAZDÁSZ ALUMNI

Búcsúunk Szlovák Dorinától

Sokunkat megrendített a hír, hogy Szlovák Dorina, harmadéves Kommunikáció- és médiatudomány szakos hallgató november 22-én hajnalban elhunyt. Dorinára mindig úgy fogunk emlékezni, mint a helyes, mosolygós, életvidám lányra, akinek mindig volt egy-két kedves szava az emberekhez. Sosem felejttem el azt a küzdeni akarást és céltudatosságot, ami őt jellemezte. Álma volt, hogy híres modell és újságíró legyen. Ennek érdekében mindent megtett, s az, hogy kerekesszékebe kényszerítette a sors, egy csöppet sem hátráltatta. Rendszeresen modellkedett, és emellett cikkeket, történeteket is írt. Ugyanúgy bulizott, tanult és élt, mint bármelyik vele egyidős lány. Bájos mosolya és öröklé jó kedve mindnyájunknak hiányozni fog. Dorina temetése 2015. december 15-én, 13:45-kor kezdődik a Szent Gellért Kápolnában.

BODÓ VIRÁG

Great language skills?

Stop for opportunities!

exxonmobil.hu

exxonmobil.com/careers

Careers at the ExxonMobil Business Support Center
in Budapest.

ExxonMobil

Aktuális

Az Iszlám Állam rossz vesztes

Az utóbbi hetekben Európa aggasztóan növekvő terrorveszélyeztetettségétől volt hangos a hazai és a nemzetközi sajtó. Az Iszlám Állam (IS) nevű radikális csoport a párizsi merényletekkel megmutatta a világ számára, hogy nemcsak Irakban, Szíriában vagy éppen Libanonban tudnak merényletet végrehajtani, hanem akár Európa kellős közepén is. Ám míg a szélsőségesek terrorszervezetként erőt tudtak felmutatni, addig katonailag nem teljesítettek jól.

November 13-a fordulópont lehet az Iszlám Állam történetében. Ezen a napon Barack Obama, az amerikai elnök arról beszélt, sikerült feltartóztatni a szélsőségesek terjeszkedését, mivel a Washington vezette nemzetközi koalíció légi támogatásával a kurd pesmergák átvették az ellenőrzést az észak-iraki Szindzsár felett. A dzsihadisták által tavaly elfoglalt

város kiemelt stratégiai fontossággal bír, mivel az iszlamisták utánpótlási vonala mentén fekszik. A települést sikeresen visszafoglalták a kurd védelmi erők, ezzel elvágva az utat az Iszlám Állam szíriai és iraki fellegvárától: Rakkától és Moszultól.

Eközben egy dróntámadásban az Iszlám Állam néhány külföldi vezetője mellett sikerült megölni a csoport egyik leghírhedtebb tagját, Mohammed Emwazit, avagy ismertebb nevén „Dzsihádi Johnt” is. Az eredetileg Nyugat-Londonban – jó körülmények közt – élt, kuvaiti származású Emwazi 2009-ben programozói diplomát szerzett a Westminsteri Egyetemen, négy évvel később azonban Szíriába távozott, hogy a dzsihadisták oldalán harcoljon. 2014 augusztusában került a nemzetközi sajtó figyelmébe: az Iszlám Állam „lefejezés videóiban” ő volt a talpig feketébe öltözött hóhér. „Dzsihádi John” halála nem stratégiai, sokkal inkább szimbolikus célokat szolgált: így jár, aki az Iszlám Államhoz csatlakozik; hiszen, mint ahogyan azt a párizsi merényletek mutatják, az Európából származó dzsihadisták komoly kihívást jelentenek.

A párizsi események hírére Európa egy emberként hördült fel, nemcsak azért, mert mindez alapjaiban változhatja meg a kontinens biztonságpercepcióját, hanem azért is, mert az elkövetők közül többen itt nőttek fel, és európai állampolgársággal rendelkeznek. Miért lehet vonzó az Iszlám Állam soraiban harcolni? Miért nem rettent el az embereket ez a mértékelen brutális és a céltalan erőszak? Miért áldozzák fel életüket az értelmetlen kegyetlenség oltárán?

A francia főváros az európai – és a keresztény – kultúra egyik legrégebbi jelképe, éppen ezért a helyszínról szimbolikus értékű. Ugyanakkor nemcsak Európa, hanem a közel-keleti térség, illetve Oroszország is fenyegetettek: az Iszlám Állam vállalta magára a Libanon fővárosában november 12-én elkövetett bombatámadást is, melynek során két öngyilkos merénylő közel ötven embert ölt meg. A detonációk Bejrút déli részét érték, amely a szíriai polgárháborúban, a kormány oldalán harcoló Hezbollah nevű szélsőséges szervezet központja. Ezenkívül feltételezhetően a Szinai-félszigeten lezuhánór orosz utasszállító repülőgép-

hez is köze lehetett az iszlamista terrorszervezetnek, ugyanakkor a hatóságok azt valószínűsítik: a tragédiát egy fedélzeten lévő pokolgép felrobbanása okozta, míg az orosz védelmi miniszter a radikális csoportot tette felelőssé.

Az orosz gép elleni, a bejrúti, a bagdadi és a párizsi támadásokban egy a közös: elkövetői az Iszlám Állammal szembeni katonai beavatkozással indokolták tettüket. Az elmúlt hetekben az ellenük létrejött együttműködés egyre fokozódó mértékben intéz támadásokat a szélsőséges szervezet ellen. A párizsi merényletet követően több európai vezető, köztük François Hollande és David Cameron is jelentősebb beavatkozásokat sürget.

A francia elnök egységbe kovácsolná az Egyesült Államok vezette koalíciót és a szeptember vége óta a Szíriában légitámadásokat végrehajtó Oroszországot. Akadnak viszont súlyos törésvonalak, ilyen például az orosz-török konfliktus kielegződése annak következményeként, hogy a török légierő kilötte a légterüket megsértő orosz repülőket. A két ország egyre fagyosabbá váló viszonya azonban akár az Iszlám Állam elleni közös fellépést is megakadályozhatja.

SZALAI RÉKA

Alapjövedelmi-láz

Ki ne fogadna el egy olyan kényelmes életformát, melyben az embernek a kisujját sem kell mozdítania, máris ölébe hullik havi több százezer forint? Több európai is ország szemezget már az alapjövedelem fogalmával. Ilyen például Finnország, ahol már törvényjavaslatot is nyújtottak be az ügyben. Néhány közgazdász Magyarországon is összedugta a fejét a témában, de vajon tényleg működőképes lenne egy ilyen rendszer?

A feltétel nélküli alapjövedelem lényege, hogy minden állampolgár egyéni alapon és feltétel nélkül rendszeresen fizetett jövedelemre jogosult. Novemberben Budapesten megszervezték a Feltétel Nélküli Alapjövedelem magyarországi szervezete konferenciáját, ahol több

bek között az is kiderült, hogy a fogalomról nagyon sok tévképzet van az emberek fejében. A téma elkövetkezett szakértői Braziliától Auszriáig most egy budapesti szállodában gyűltek össze, hogy egymásra licitálva mondják el ötleteiket a témában – írja a vs.hu. Az előadók

egyértették abban, hogy ma Magyarországon szinte az egyetlen érv az alapjövedelem ellen, hogy az leszoktatná az embereket a munkáról.

1974-től 1979-ig Kanadában be is vezették a rendszert, míg más országokban, Hollandiában, Német-

országban, Ausztriában, Franciaországban politikusok, filozófusok, szociológusok kampányoltak mellette. 2015-ben a Párbeszéd Magyarországért (PM) karolta fel az elképzelést – Karácsony Gergely, a párt zuglói polgármestere be is jelentette, hogy havi huszonhatezer forintos fejenkénti szintre szeretné kiegészíteni minden kerületi lakos jövedelmét. Aláírásgyűjtés is indult Európa-szerte az alapjövedelemért, csak hogy végül a szükséges szignóknak csak alig valamivel több mint negyede jött össze, így az Európai Bizottságnak napirendre sem kellett vennie a kérdést.

A finnek azt tervezik, hogy 2017-től havonta nyolcszáz eurót, vagyis kétszázötvenezer forintot fizetnének alapjövedelemként kivétel nélkül mindenkinek. Ha veszünk egy „átlagos” magyarországi családot, ahol két felnőtt és két gyerek van, a felnőtteknek pedig nincs munkájuk, akkor ők havonta százötvenezer forintot kapnának itthon alapjövedelemként. Ez elvileg ruhára és ételre elég, de inkább egy embernek, mint négynek.

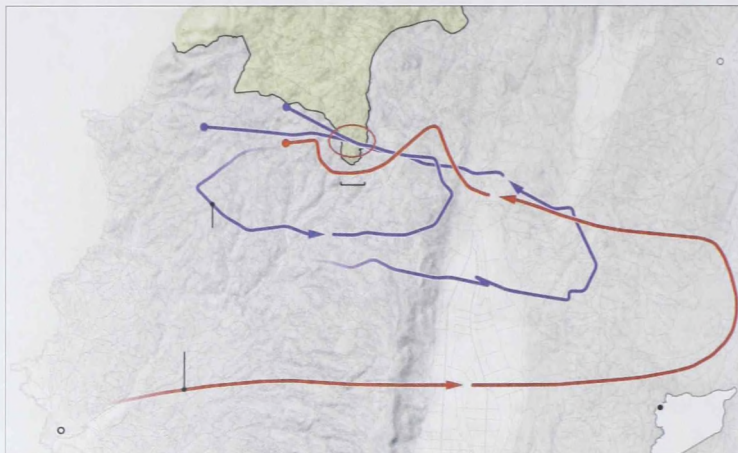
RUBIN ESZTER

Az orosz légi katasztrófák hava

Az utóbbi időben rohamosan megnőtt a különböző okokból tragikusan végződő repülőutak száma. Legutóbb 217 utassal és 7 főnyi személyzettel a fedélzetén zuhant le egy orosz repülőgép a Sínai-félszigeten, melyet nagy valószínűséggel az Iszlám Állam lőhetett le. Ezt később egy vadászgép, valamint egy helikopter lezuhanása követte.

Az utasszállító repülőgép Egyiptomból tartott Oroszország felé. Mint kiderült, a gép már földet érés előtt darabjaira hullott, így az utasoknak esélyük sem volt a túlélésre. Állítólag az Iszlám Állam terroristái egy üdítő dobozt használtak a robbantás végrehajtásához. A Reuters szerint a repülőgép a Sínai-félsziget hegyek szabdalta részén zuhant le Hasszana mellett, 35 kilométerre délre a Sínai-félsziget legnagyobb városától, Aristól.

A repülőgép darabjai 20 km²-es körzetben szétszóródtak. A Guardian az esetet követően megjegyezte,

hogy a Sínai-félsziget északi része az Iszlám Állam egyik központjának számít. A térséget az egyiptomi hatóságok egy októberi merénylet után katonai övezetté nyilvánították. A terrorszervezet Twitter-üzenetben vállalta magára az utasszállító lelövését. A TASZSZ hírügynökség szerint mielőtt az Airbus A-321 típusú repülőgép eltűnt volna a radarképernyőkről, a pilóta engedélyt kért a legközelebbi repülőtéren való leszállásra, mert rádiókapcsolatának korábbi megszakadása

miatt ezt szükségesnek tartotta. Ezután teljesen megszakadt a kapcsolat a géppel, amely ekkor 9000 méter magasan repült.

A korábbi hírekkel ellentétben a „rögtönzött” bombát nem a repülőgép csomagterében, a szárnyhoz közel helyezték el, hanem az utasterben, a gép farok részéhez közel, egy ablak melletti ülés alá rejtették. Ennek működésbe lépésekor roncsolódott meg a repülő váza, és az utasterben keletkezett hirtelen nyomásvesztés okozta a végzetes robbanást.

Még fel sem ocsúdott a világ a szörnyűségből, máris követte egy másik orosz repülőszerencsétlenség: lezuhant ugyanis egy harci repülőgép Szíriában, a török határ közelében. A török légierő F-16-osai lőtték le a gépet, mert megsértette a török légteret. A támadás előtt öt perc alatt tíz alkalommal figyelmeztették a pilótát, aki azonban nem reagált. Az orosz védelmi minisztérium szerint kizárólag Szíria légterében tartózkodott a gép, amit szerintük a földről lőtték ki.

A Reuters azt írja: egy szíriai lázadó csoporttól videófelvételt kaptak, amelyen az látszik, hogy egy orosz pilóta súlyos sérülésekkel, mozdulatlanul fekszik a földön, és arról beszélnek, hogy meghalt. A csoport Szíria északnyugati részében tevékenykedik, ahol az Iszlám Állam nincs jelen, de olyan lázadó szervezetek megtalálhatóak, mint a Szabad Szíriai Hadsereg. A gép pilótái katapultáltak, azonban minden bizonnyal a felkelők kezére kerültek, akik megölték őket.

Még ezzel sem ért azonban véget az orosz légi katasztrófák sora, ugyanis szír felkelők lelőtték egy orosz helikoptert is, amely Latakia régió felé tartott, ahol a pilótákat szeretnék volna megkeresni.

RUBIN ESZTER

A szultán és a cár harca

Tizenhét másodperc. Ennyi kell ahhoz, hogy a világ újra visszaessen a hidegháború fegyveres csatáinak vitájába is. Az előző években több szempontból megfigyelhetjük a Kelet-Nyugat ellentét kiéleződését, de országok közötti harcokra eddig sosem került sor – Ukrajna egy speciális eset.

Ennek ellenére a november 24-én lelőtt orosz gép hatvan évvel röpit vissza minket az időben.

A legtöbb vita arról folyik, hogy vajon az orosz gép tényleg behatolt-e a török légtérbe vagy sem. Az állítások természetesen ellentmondanak egymásnak, és elvileg mindkettőt adatok támasztják alá. Ennek ellenére a török légierő öt perccel a zuhanás előtt többször is figyelmeztette a gépet, hogy forduljon vissza, erről hangfelvételek is nyilvánosságra kerültek. Ez ellen szól ugyanakkor az életben maradt

orosz pilóta tanúvallomása, miszerint ők erről nem kaptak értesítést. Viszont azt is tudjuk, hogy adatokat, főleg hangfelvételeket könnyebb hamisítani, mint tanúvallomást.

Továbbá még ha nem is hisszük el, hogy valóban légtérsértés történt, az előző hetekben, hónapokban Oroszország számtalanszor megsértette a török légteret, amit Törökország eddig tolerált. Sőt fontos megjegyezni, hogy Oroszország több alkalommal, több országban is megsértette a nemzetközi egyezmények által elfogadott légtereket (Finnország, Lettország, Ukrajna). A 21. századra megszokott provokációnak és erőfitogtatásnak számít a gyakori orosz légtérsértés, de eddig több ország is elkerülte a direkt konfliktust, mivel nem akartak egy esetleges harmadik világháborút elindítani – főleg, ha NATO tagokról volt szó.

Ezzel persze Törökország nem foglalkozott, amikor megtámadta az orosz gépet. Azt tartotta szem előtt, hogy egyrészt megsértették a légterét; másrészt az orosz gépek

a török-szír határhoz közel türkméneket bombáztak; harmadrészt pedig az ISIS ellen is indítottak légitámadásokat a terrorszervezetnek a régióban való visszaszorítására. A törökök, ha hivatalosan nem is (ahogy Oroszország sem Kelet-Ukrajnában), de a háttérben pénzügyi és eszköztámogatói az Iszlám Allamnak, mivel meg akarja dönteni a szír kormányt. Ennek fényében még ha Törökország kereste is a lehetőséget, hogy támadhasson, a provokáció nyíltan ígérkezett. Nem túl etikus a törökök tette, viszont érthető és okozati összefüggés van benne. Az orosz légtérsértésre viszont nincsen épkezláb magyarázat.

Ennek ellenére viszont Törökország egy teljes napig félhetett: Putyin bejelentette, hogy következményei lesznek a történeteknek. Ezenkívül a NATO sem hozott még döntést arról, hogy beáll-e Törökország védelme mögé. A szervezet egy nappal később mégis kijelentette, hogy ugyan a Charta alapján tartják a vállalt „egyikünket megtámadod, mindegyikünket megtá-

madod” elvet, mégis nyugalomra hívta fel a figyelmet, hogy a szituáció ne eszkalálódjon tovább.

Putyin úgy fogalmazott, hogy ez olyan volt, mint „egy hátha döfés”, ami kétségtelenül értelmezhetetlen, tekintettel a nem is annyira gyümölcsöző orosz-török kapcsolatokra. Ennek ellenére, még ha a Kreml csapatokat rendelt is a Földközi-tengerhez, a fegyveres összecsapás elképzelhetetlen. A gazdasági projektek szüneteltetése/megszüntetése ugyanakkor egy nagyon is lehetséges opció, még annak figyelembevételével is, hogy bár ez a török gazdaságot hivatott büntetni, ugyanúgy hatással lesz az orosz gazdaságra is, például az olajszektorban, ahol az orosz olaj 20%-át Törökország vásárolja fel. Egy újabb olajkereskedő partnerrel való megvalás most nem opció Oroszország számára, főleg miután elvesztette az EU-s piacot és az olaj ára még mindig alacsony. Azonban a fegyveres reakció sem lehetséges: nem azért mert irreális, hanem mert az a NATO reakcióját vonja maga után. Ezzel pedig Oroszország is tisztában van.

KOVÁCS-DOBÁK GÉZA

Havi belpol

Gumicsont helyett bőrlabda

A „futball” szóhoz kortól és kultúrától függetlenül sokféle fogalmi jelentés társult már. A magyar kollektív tudatában – ha egyáltalán létezik ilyen – a focipálya képe lassan szétválaszthatatlanul összekapcsolódik a belpolitikai lövészárokharcok senki földjével, ahol ha valaki elég nagy feltűnést kelt, azonnali hatállyal számíthat néhány kőszá lövedékre a túlóldalról.

Ha ugyanis a pályaválasztó csapat játékosai már egy kicsit is lesgyanús szituációban kapja a labdát, az ellenfél egy emberként megáli, majd mintha az élete múlna rajta, rohan reklamálni. November elején az Origo jóvoltából indult hódító útjára az a híresztelés, amely szerint Balog Zoltán, az Emberi Erőforrások minisztere egy módosítási előterjesztést

nyújtott be a kerettantervhez, aminek értelmében a labdarúgás bekerülne az általános és középisikolai tantervbe mint kötelező tananyag. Az ellenzéknek sem kellett kétszer mondani, az MSZP rögtön világossá tette, hogy „előbb irni-olvasni kéne megtanítani a gyerekeket”, nem titkoltan arra utalva, hogy amennyiben ez így történne, kisebb eséllyel hagyná el a diákok aggasztóan nagy hányada analfabetaként az általános iskolát. Kunhalmi Ágnes azért még egy szemléletes párhuzammal is alapolcolta ezt az érvelést, mondván, még jó, hogy a miniszterelnök kedvenc sportja nem a sziklamászás. Az LMP és a DK pedig kétszerezés nélkül meglátta a kötelező fociban a minden más közoktatásbeli problémát háttérbe szorítani akaró Nesquik-nyuszit, sőt az utóbbi párt képviselőjében László Imre a Jolly Jokert is előhúzta, amikor komoly szakmaiságot fitogtatva megjegyezte, hogy „a magyar labdarúgás színvonala a francia ötödosztályával egyenlő”. Ebben a kontextusban említést

tenni az időközben sikeresen megvívott Norvégia elleni Európa-bajnoki selejtezőről több okból sem szerencsés, de leginkább a fentebb emlegetett objektív igénye indokolná az ellenkezőjét. Azért érdemes kivétel tenni, mert a népszerű kommentátor, Hajdú B. István félig szándékoltan, félig akaratlanul olyan aranyköpességűteményt hagyott az utókorra november 15-én este, amely szinte önmagában megadja belpolitikai jelenünk esszenciáját. Ezt mi sem bizonyítja jobban, minthogy egyszerre fordult le a székről mindenki, amikor a szpiker elsütötte az „Ez Magyarország! Itt Király vasárnap nem nyit kaput” című instant örökzöldet. A köztudatban élően él ugyanis a zárva tartás pusztán elvi alapú, racionalitást nélkülöző kieroszakolása óta, hogy amikor az ellenzék farkast kiált, akkor nem biztos, hogy nem tartózkodik az ordas valóban az ajtó előtt. Az EMMI persze lehűtötte a kedélyeket és közölte, hogy a labdarúgás oktatását választhatóan „a heti öt

testnevelésóra részeként vezethetik be az alap- és középfokú oktatási intézmények”, így a fociórák nem növelik az óraszámot. Ezenkívül arról sem született döntés, hogy heti két vagy csak egy testnevelésórát töltenének labdarúgással azoknak az iskoláknak diákjai, amelyek ezt beillesztik oktatási programjukba.

Mégis, van valami bénítóan félelmetes abban, hogy a dolog minden abszurditása és az ellenzék esetlen reakcióinak ellenére sem lehetünk bizonyosak abban, hogy a minisztérium nem a közönség nyomására visszakozott, ahogyan a játékvezetők szoktak, ha elég hangosan és kitartóan kiabálják, hogy „Három hülye!”. Sajnos idekíváncozik még Hajdú B. jó érzékkel elhelyezett humorbonbonja, amely a válogatott balbekkjé után szabadon a „Kádár-rendszer” kifejezést fordítja ki. Mégpedig azért, mert ilyen ütésváltást egy messziről nézve bagatell kérdés okán csak olyan környezetben lehet kivitelezni, ahol híre-hamva nincs a társadalmi-politikai konszenzusnak.

BOGATIN BENCE

Egyperces kézfogás

Amikor Kína és Tajvan elnöke majdnem hetven év után először találkozott november 7-én, sokan a magaslatokig emelték a szingapúri esemény jelentőségét. Mindenki azt hitte, hogy a 1949-es polgárháború után elszakadt Tajvan és Kína megromlott kapcsolata a javulás útjára léphet.

Azonban mindkét fél különböző módon értelmezte a találkozót. Ma Ying-jeou tajvani miniszterelnök szerint a 2008 óta követett politika jól haladt és jó kapcsolatot lehetett kialakítani az anyaországgal. Biztosítani tudták a békét és a nyugalmat a két ország között, ami végső soron bebiztosítja a status quo-t. Xi Jinping kínai miniszterelnök szerint a gazdasági és egyéb kapcsolatok fenntartása és javítása a hosszú évek során azt eredményezheti, hogy csökken a feszültség a két ország között, ami majd hosszú távon újraegyesítheti az elszakadt szigetet.

Nem lehet mindkettejüknek igaza. Már pedig Xi Jinping még mindig úgy tekint a tajvani mindenkori miniszterelnökre, mint jogtalan államigazgatóra kínai területen. Kína ezt a problémát 1949 óta többször is megpróbálta feloldani, a mostanihoz hasonló tárgyalás eddig azonban nem volt, ahol a két régió (ne

vevük Tajvant elhamarkodottan országnak) legfelsőbb vezetői személyesen találkoztak volna. Ugyan az anyaország felajánlotta a Hong Kongnál már bevált „egy ország két rendszer” formulát, Tajvan azt egyöntetűen visszautasította. Ennek ellenére ez a találkozó nem volt akkora jelentőségű, mint ami-

lyennek első ránézésre tűnhet, már csak azt figyelembe véve sem, hogy egy elegáns konferencia helyett egy szingapúri hotelben került rá sor, ahol a felek megosztották a számológépet. Ugyan mindkét fél hangsúlyozta a kulturális közelséget és azt, hogy inkább kínainak, mint japánnak titulálják magukat a tajvani szigetről származó emberek. Azt hihetnénk, hogy ezzel közelebb állunk az újraegyesítéshez, de mégis csalódnunk kell azoknak, akik így gondolják: mindkét kormányfő kockázatot vállalt azzal, hogy találkozott a másikkal. Sokkal inkább volt ez egy taktikai lépés mindkét fél részéről. A jelenleg is kormányzó Kuomintang (KMT) párt kevésbé nyíltan támadja Kínát, viszont a 2016-ban esedékes választásokban vesztesre áll a demokráciában és elszakadásban radikálisabb Democratic Progressive Party-hoz (DPP) képest.

A kapcsolatok javulásáról szóló szingapúri nyilatkozat inkább csak szimbolikus volt, egyfajta fenyegetés a tajvaniaknak: ha a DPP-t választják meg, akkor az olyan következményeket vonhat maga után, amit a tajvani emberek sem szeretnének.

KOVÁCS-DOBÁK GÉZA

Bemutatkozik a Szent Ignác Jezsuita Szakkollégium

A Szent Ignác Jezsuita Szakkollégium egyike Budapest legelismertebb szakkollégiumainak. Bármely egyetem bármely szakáról várjuk a jelentkezőket, így a Budapesti Corvinus Egyetemről is. A számos tudományterületről érkező diákok által lehetővé válik a különböző tudományágak közötti párbeszéd és interakció, ami elősegíti látókörmünk kiszélesítését. Ugyanezt a célt szolgálja kurzusrendszerünk is, amelynek keretében olyan foglalkozásokon és gyakorlatorientált projekteken vehetünk részt, mint a pszichológia, az előadástechnika, a nemzetközi kapcsolatok vagy a vitakultúra. Ezek által olyan tudásra teszünk szert, amelyre az egyetemi tanulmányaink során egyébként nem lenne alkalmunk. Továbbá különböző programjaink keretein belül beszélgethetünk közéleti és tudományos szereplőkkel, megismerhetjük véleményüket a minket leginkább érintő és érdeklő problémákról.

De tulajdonképpen kik is vagyunk mi? Olyan, társadalmi problémákra érzékeny fiatalok közössége,

Szent Ignác Jezsuita Szakkollégium, Budapest
Az egyetem nem elég, Te többre vágysz.

Jelentkezz közénk! Várunk!
Jelentkezési határidő: **2016. március 1.**
Második forduló: **2016. március 10-20.**
Felvételi hétvége: **2016. április 14-17.**
Felvételi kiírás: www.szentignac.hu

✉ felveteli@szentignac.hu
f [facebook.com/szik.felvi](https://www.facebook.com/szik.felvi)
f [facebook.com/szentignac](https://www.facebook.com/szentignac)
▶ [youtube.com/szentignac](https://www.youtube.com/szentignac)

akik különböző érdeklődési területeik ellenére az egységet próbálják megteremteni a sokszínűségben a közös keresztény értékek által. Törekszünk arra, hogy nyitottak legyünk minden téren, így a másik megismerésében szintűgy, mint a saját szakterületünk fontos kérdé-

seiben. Az ennek következtében kialakuló párbeszéd és inspiratív közeg szakkollégiumunk egyik legfontosabb alapértéke, továbbá biztos háttere a sikeres szellemi munkának is. A jó közösség kialakulását a különböző szervezett programokon túl spontán alkalmak is erő-

sítik, mint például a közös főzések vagy sportolások. Amennyiben az itt leírtak felkeltették érdeklődésedet, biztatunk arra, hogy keress minket az internetes felületeinken keresztül is ([facebook.com/szentignac](https://www.facebook.com/szentignac), www.szentignac.hu).

Egy évtized margójára

Decemberben minden és mindenki a karácsony körül forog – senki nem is várja el, hogy bármi más foglalkoztasson bennünket (maximum a közelgő vizsgaidőszak). Van azonban pár ezer olyan hallgató, oktató és dolgozó, akik minél távolabb tolnák a szentestét és az azt megelőző munkanapot is. Ők azok, akik december 31-én éjfél előtt nem 2015 utolsó másodperceit számolják vissza, hanem a Corvinuson töltött éveik váratlan végét búcsúztatják.

Nem mehettünk el szó nélkül az Egyetem közelgő változásai mellett, azonban újat – az elmúlt lapszámokhoz képest – nem tudtunk volna megfogalmazni, így a Corvinus Hallgatói Médiaközpont nevében most búcsúzni szeretnék a Budai Campustól.

Hogy volt-e értelme az elcsatolásnak? Egyelőre nem tudjuk. Ami biztos, hogy mindkét oldal érezni fogja a szétválás pozitív és negatív hozadékait egyaránt, és hazudnánk, ha azt állítanánk, nem lesznek itt is, ott is bőven mindkettőből. Közgázos hallgatóként mindig is irigyeltem az Arborétumot a budai oldaltól:

lehet ugyanis bármilyen modern és nyüzsgő a Közgáz, sosem lesz olyan élhető, olyan barátságos, mint a másik campust körülölelő zöldterület. Személy szerint és szerkesztőségi szinten is veszítettünk az elcsatolással; egyik legtehetségesebb kollégánk jövőre már a Szent István Egyetem hallgatója lesz. Budán ezentúl már nem ol-

vasnak majd minket, és egyetemi újságíróként idegenek lesznek számunkra az élő környezet tudományos vívmányai is. Ha egy valamit kívánhatnék búcsúzóul, karácsonyra a Budai Campusnak, akkor azzal engedném el a dolgozókat és hallgatókat, hogy sose veszítsék el az intézmény egyedülálló ékkövét, az Arbort. Ahogyan azt az újság 2003. szeptemberi számának vezércikke is írja: „Piacvezető karok egyesültek”, ezt a ténytet pedig az elmúlt tíz év csak erősítette. Őszintén bízom benne, hogy a 2016-ban különváló mindkét campus megtalálja az új helyzetben rejlő pozitívumokat, tud élni a lehetőségekkel – és hogy lesznek lehetőségek. A Közgazdász újság nevében köszönöm azt a tudást, amelyet Budától az elmúlt évtizedben megkaptunk, és az olvasóknak átadhattunk. Remélem, hogy a SZIE keretei között sem maradtok hírek és újság nélkül. Talán lesz lehetőségek újraindítani a budais hallgatók egykori lapját, a LePKét is.

**A SZERKESZTŐSÉG NEVÉBEN:
PEKOLI MIKLÓS
FŐSZERKESZTŐ**

Karácsonyi angyalok a Corvinuson

Segíts Te is, hogy egy nehéz sorsú családnak szebb karácsonya legyen!

Mátraderecske, 2015 – egy-szobás, omladozó falú, füstös vagy épp fűtetlen kislakás, ahol minden egy légtérben zajlik. Fürdőszoba nincs, van viszont közös ággy – amin többen alszanak –, kuporgás és szegénység. Kisgyermekes családok, mélyszegénységben... szinte elképzelhetetlen, ugye?

Nekik segített tavaly decemberben a HaKöSz lelkes csapata, így több mint harminc családnak került étel az asztalára a hideg téli napokon. A gyűjtés várakozáson felüli eredménnyel zárult: több mint negyven csomagot állítottunk össze a beérkezett adományokból. Tartósélelmiszer-gyűjtésünket idén is meghirdetjük, immáron felkészültebben, több önkéntes résztvevő segítségével. Több fronton szerveződik az akció: kihelyezett adománygyűjtő ládákkal munkahelyeken és egyetemeken, valamint tagjaink aktív részvételével az áruházakban lévő gyűjtőponton.

Önkénteseink révén decemberben többször is kivonulunk budapesti élelmiszerüzletekbe, hogy a vásárlókat segítségnyújtásra buzdítsuk. Gyere Te is, hozd el adományodat gyűjtőpontunkra, vagy jelentkezz önkéntesnek – hogy a karácsony ne csak Neked legyen szép!

Mivel tudok segíteni?

- tartós tej, konzerv, tészta, lekvár, olaj, cukor, liszt, csokoládé, stb.
- Hol tudom leadni az adományaimat?
- Corvinus E épület, fsz. 7. – HaKöSz iroda elé kihelyezett KARTONDOBOZ
- Hogyan tudok aktívan részt venni a gyűjtésben?
- Jelentkezz önkéntesnek, és érdeklődj „Élelmiszergyűjtés” tárgymegjelöléssel Böröcz Annánál – borocz.anna@gmail.com!

Az adományokat december 16-ig várjuk a kijelölt gyűjtőhelyekre. Az aktív gyűjtéseket több időpontban, budapesti bevásárlóközpontokban tartjuk. Jelentkezni és érdeklődni a fentebb megadott e-mail-címen lehet.

Adakozás? Karácsony!

A karácsony a szeretet ünnepe. Hónapokig készülünk rá, tervezgetünk és vágyakozunk utána. Hogy mi után? Egy jobb világ után, ahol az emberek segítik egymást. És ilyenkor gyakran hajlandóak is vagyunk tenni ezért a bizonyos jobb világért.

Az advent nemcsak a szupermarketek felvirágzásának időszak, de a jótékonyk kampányoké is. Világszerte számos felhívást indítanak ilyenkor különböző szervezetek, bízva az emberek ünnepi hangulatában és jó szándékában. Nem kisebb cégek buzdítanak karitatív tevékenységre ebben a narancsilatú időszakban, mint az Apple, a British Airways, az IKEA vagy a Stella Artois.

A Studium Generale az előző évhez hasonlóan idén is újra elindít

ja közösségi finanszírozási kampányát. Am idén a nagyoktól tanulva mi is a varázslatos, csillogó hóval és Michael Bublét hangjával átított hónapot, a decembert választottuk, hogy crowdfunding programunk jobban belophassa magát az emberek szívébe.

Kampányunkkal diákszervezetünk fenntarthatóságát kívánjuk biztosítani. Mivel az SG minden formája ingyenes a diákok számára, így a szombati oktatást, a táborainkat, valamint az Országos Nyílt Próbaérettségi Nap költségeit is támogatásból fedezzük. A crowdfundingből várt bevételek elengedhetetlenek ahhoz, hogy a hátrányos helyzetű tanulók is egyenlő eséllyel készülhessenek az érettségire, és ezáltal esélyt kapjanak a felsőoktatásba való bekerüléshez.

Reméljük, idén számos ember dönt majd úgy, hogy egy kisdíjakot diplomával ajándékozz meg a szeretet ünnepén.

Összkép – egy könyv Magyarország felfedezéséhez

Fél éve működik az Összkép magazin. Elemzései, interjúi Magyarország társadalmának és gazdaságának hátterét mutatják be. Decemberben jelenik meg a műhely idei írásait bemutató „Összkép – Elindulunk” című kötet; erről beszélgettünk Szepesi Balázs főszerkesztővel.

„Nem csak az izgalmas, amiről a hírek szólnak. Fontosnak tartjuk, hogy a vállalkozások, a fiatalok dilemmái, az ország hosszabb távú folyamatai is a közgondolkodás részévé váljanak. Hasznos lenne, ha az alapos, színvonalas elemzés és az élvezhető, közérthető írás nem különülne el egymástól” – nyilatkozta Szepesi Balázs, az Összkép főszerkesztője. „Sokan mondták, hogy ez a mai felpörgetett, rövid és érzelmek-

ÖSSZKÉP

AZ INSPIRÁLÓ TUDÁSÉRT

re ható tartalmak világában nem életképes. Azonban sokan tudnak és szeretnék fél percnél tovább egy dologra figyelni, őket nem csak a napi szenzációk érdeklik.” Az Összkép felfedezésre hív. Nem gyors, a nevezetességeken végigrohanó városnézésre, hanem szemlélődő barangolásra. Egy olyan világot tár fel előttünk, amit alig ismerünk, hiszen keveset tudunk arról, hogyan is működik Magyarország. Miért folyóknak máshol a folyók, mint száz évvel ezelőtt? Miért elége-

detlen mindenki az elmúlt 25 évvel? Hogyan érvényesülhetnek a mai pályakezdők az életben? Miért kezdenek később dolgozni a kisgyerekes anyák nálunk, mint máshol? Miért mennek nehezen a vállalkozások Magyarországon? Kérdések, amelyek segítenek, hogy a pörgésből kitekintve jobban értsük, milyen is körülöttünk a világ.

„Az inspiráló esti, délutáni olvasáshoz sok ember szívesebben fog a kezébe egy könyvet, mint egy okostelefont vagy tabletet” –

mondja a főszerkesztő. „Emellett támogatókat szeretnék gyűjteni. Egy ilyen magazin akkor életképes, ha aktív, támogató közösséget tud építeni. Olyan emberekből, akik azt is szeretnék érteni, amivel nem foglalkoznak minden nap. Akik szerint szükség van egyszerre élvezhető és alapos elemzésekre. Akik számára a közbeszéd nem előgyártott kliésék egymáshoz dobálásából áll, hanem abból, hogy nehéz kérdéseket vetünk fel és megpróbáljuk közösen megválaszolni azokat”.

SZÉCHENYI ISTVÁN SZAKKOLLÉGIUM

TÉLI TÁBOR

2016

Parádfürdő

február 4-7.

SZISZ

Az üzlet mindig pörög, és soha nem áll le!

Most végre bepillantatsz a kulisszák mögé!
Osztalék, profit: a gazdaság kulcsa.

35% kedvezménnyel a Tiéd lehet!

Használd a **Közgáz121** kuponkódot vásárláskor!

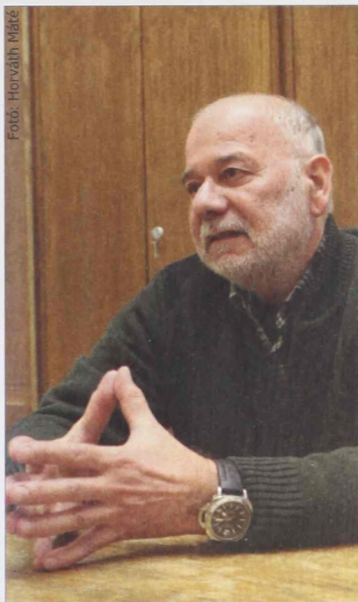
Az akciós ár nem tartalmazza a kiszállítás díját, és a kedvezmény a könyvek eredeti árából kerül levonásra.

www.bioenergetic.hu

A HASZNÁLHATÓ EGYSZERŰ
BIOENERGETIC
KIADÓ

Törekedni kell arra, hogy az ember értékorientált legyen!

Interjúsorozatunk keretében az egyetem egykoron végzett hallgatóit keressük fel, akik karrierje és életútja példaképül szolgálhat a Corvinus jelenlegi tanulóinak számára. Ezúttal Bánki András újságíróval beszélgettünk, aki egykoron a Közgazdász újságírói közé tartozott. Az egyetem elvégzése után, 1976-1994 között a Magyar Hírlap munkatársa, 1990-től 1994-ig főszerkesztő-helyettese volt. A későbbiekben, 1995-1997 között a 168 Óra felelős szerkesztője, ezután egy évig a Világgazdaság főszerkesztő-helyettese, majd 1998-tól 2007-ig a főszerkesztője volt.

Milyen volt akkoriban a Közgazdász?

A hetvenes években, amikor egyetemre jártam, kétezer példányban jelent meg az újság. Szerettem a szerkesztőség tagja lenni, és amellet, hogy jó volt a társaság, sokan lettek közülünk újságírók.

Milyen írásai jelentek meg az újságban?

Amire büszke vagyok, az egy interjúsorozat, melynek készítése során alkalmam nyílt neves oktatókkal és professzorokkal beszélgetni, hosszú órákon keresztül.

Egyébként az újságban olyan színvonalas filmkritikák is jelentek meg, amelyekre a filmszakma is felfigyelt. Akadt viszont egy nagyon vitatott cikkünk is; akkoriban jelent meg „Végh Antal: Miért beteg a magyar futball?” című könyve, amiről írtunk egy kritikát. A közhangulattal és az általános vélekedéssel ellentétben mi nem voltunk annyira elragadtatva tőle. Először azt bíráltuk, hogy az írás a magyar futball problémáit „csupán” mentális magatartásproblémáknak tüntette fel, míg mi ezeket rendszerhibának tartottuk, és ezt meg is írtuk.

Miért éppen a sportújságírás vonzotta?

Gyerekkorom óta focibolond vagyok, a bátyáimmal – akik akkor már játszottak is – 7-8 éves koromtól kezdve jártam meccsre, ahol írtam az összeállításokat, és osztá-

lyoztam a játékosokat. Nyolcéves koromra már olyan respektum volt, hogy a játékosok odajöttek hozzám, hogy megnézzék, hányast kaptak tőlem.

A sportújságíró-karrierem csúcsa az volt, amikor 1980-ban – ekkor a Magyar Hírlap belpolitikai rovatánál dolgoztam – a sport rovat vezetője kiküldött a lipcsei ifjúsági labdarúgó Európa-bajnokságra tudósítani.

Az élet azonban úgy hozta, hogy mégsem lettem sportújságíró, belpolitikai újságíró azonban igen.

Miért a belpolitikára esett a választás?

Az egyetem elvégzése után két lehetőségem volt: választhattam, hogy elmegyek egy intézetbe kutató gyakornoknak, vagy pedig kipróbálom magam újságíróként. Mérlegeltem az eshetőségeket, és azt gondoltam magamban, hogy lehet belőlem egy közepes kutató, de – jó esetben – világljáró újságíróvá is válhatok. Utóbbi mellett döntöttem.

Még a Közgazdász szerkesztőségének tagja voltam, amikor néhány társammal együtt jelentkeztünk a Lapkiadó Vállalat által indított újságíróképzésre, ahonnan a Magyar Nemzethez vagy a Magyar Hírlaphoz lehetett menni gyakornoknak. Szerettem volna a sportrovathoz kerülni, ehelyett a Magyar Hírlap belpolitikai rovatánál kötöttem ki, így lettem belpolitikai, gazdasági újságíró. Nem bántam meg, hogy így alakult, mondhatom, bejártam a világot, sok vonzó, izgalmas feladat talált meg, és igen szép elismerésekben részesültem.

Örül, hogy végül az újságírás mellett döntött?

Mindig is ez volt a szenvedélyem! Az első időkben, a Magyar Hírlapnál eltöltött évek alatt, az tetszett a legjobban, hogy bejárhattam az országot. Ha találtunk egy jó témát, lemehettünk a helyszínre, kaptunk külön kocsit sofőrrel, és helyben készíthettük a riportokat. Ez olyan volt számomra, mint egy második egyetem! Egy idő után azonban telítődtem, mert olyannyira azonos gyökerűek voltak az emberek problémái, hogy szinte csak a helyszínek és a személyek különböztek. Ez kissé elkedvetlenített, ráadásul ekkor kezdtek nagyon „rossz idők” jönni Magyarországra, ekkor már

megkezdődött a Breznyev-éra és a Kádár-korszak agóniája.

Ebben az időben volt néhány cikkem, amelyek országos figyelmet kaptak, továbbá egyes írásaim megjelentek riportantológiákban, illetve az Élet és Irodalomban. Több olyan anyagom is volt, amelyeket lapszemléztek a Szabad Európa Rádióban. Mindig hétfőnként és csütörtökönként volt Szabad Európa-lapszemle a magyar újságokból, és ha valaki abba belekerült, az nagy elismerésnek és büszkeségnek számított a mi körünkben.

Mit gondol, mi tesz valakit jó újságíróvá?

Kíváncsiság, belső motiváció, felkészültség, tisztesség, mert anélkül nem lehetsz hiteles. Az újságíró szereti megmutatni magát, ehhez elengedhetetlen azonban, hogy legyen mit megmutatni, valami olyat, ami „én vagyok”. Ennek azonban sok feltétele van: az egyik az, hogy az újságírók csak olyan területtel foglalkozzanak, amelyen megfelelő képzettséggel rendelkeznek. Ezt a szempontot vezetőként is mindig szem előtt tartottam.

Mindig tudt, kinek a puskájában vagy a golyó – hiszen az újságírókat használják, ő a médium, azaz a közvetítő a hírforrás és a hírfogyasztó között. Mivel mindkét félnek mások az elvárásai, így az újságírónak ki kell küzdeni az igényes, hiteles információt. Törekedni kell a minél értékesebb és kimagaslóbb munkára, illetve arra, hogy az ember ne érdek-, hanem értékorientált legyen.

Az a fő, hogy mindig meg kell próbálni valami egyedit alkotni, nem pedig „beállni a sorba” és ugyanazt csinálni, amit a többiek. Legyen valami hozzáadott értéke a munkádnak, amitől megismerszik, hogy azt te írtad.

Mit tanácsolna az egyetem jelenlegi hallgatóinak?

Na, ilyenkor szoktak elhangozni unalomig koptatott-közphelyek. Inkább egy példát mondanék. Főszerkesztő voltam, amikor a tulajdonos – minden nagy halnál van egy nagyobb hal – egy kérésére azt mondtam: „ezt nem lehet megcsinálni.” „Igen?” – vont kérdőre – „hát, nem megcsinálni más is tudja, állj be a sor végére.” Maradtam, de ez az intellembelém égett, s most tovább adom azzal: egy problémában ne a nehézségeket, hanem a feladatot lássátok, ami nem más, mint a probléma megoldása. Szerzetetek sok örömet magatoknak és másoknak!

SZALAI RÉKA

HELLO, Közgarden!

Köszönjük, hogy nyílt végre egy fiatalos, modern hely a Közgáz Campus közelében megadva ezzel a közgázos hallgatóknak azt, amire már régóta vágytak! A corvinusosoknak sosem kellett attól tartaniuk, hogy unalmasan telne el egy fél-évük, hiszen aulabulik, az ország talán legjobb golyabálja és egy fergeteges nyári évfárasztó fesztivál várja a diákokat évről évre. Bennem azonban mindig is volt egy kis hiányérzet: egy olyan egyetemhez közeli helyet hiányoltam, ahova egy lyukas órában be tudok ülni, hogy egy teát elszürcsölve készülhessek a következő zh-mra, vagy ahol a már fent említett kihagyhatatlan közgázos bulik előtt ismerős arcok között alapozhatok a barátaimmal. Egy olyan helyet hiányoltam, amilyenek a nemrég megnyílt Közgarden ígérkezik.

Az önmagát „coffee and study bar”-ként definiáló Közgarden nem titkolt célja, hogy a közgázos hallgatók törzshelyévé váljon. Az ehhez szükséges adottságok megvannak benne, és az eddig látottak alapján én magabiztosan állíthatom, hogy szándékuk könnyen realizálódhat a közeljövőben. A képlet egyszerű: a hallgatók naplappal egy frissen főtt kávé mellett készülhetnek óráikra a tágas térben, míg este a lazulni vágyó fiatalokat igyekszik odacsábítani diákbarát árakkal és különböző programokkal.

A Közgarden szeptemberben nyitott a Közgáz Campustól öt percre lévő Földes Ferenc Kollégium (sokaknak talán inkább Ráday Koli) alagsorában. Az alagsor ne tévesszen meg senkit: az impozáns üvegmennezetnek hála egy kellemes, természetes fényel ellátott, tágas helyről beszélünk, amit igazán fiatalosan és barátságosan rendeztek be. Növények, tisztaság és kényelmes ülőhelyek gondoskodnak a napközbeni nyugodt környezetről, amely kiválóan alkalmas egy kávézással vagy

épp teázással egybekötött tanuláshoz, olvasgatáshoz. A frissen installált, ingyenes Wi-Fi pedig a laptopjuktól és okostelefonjuktól elszakadni képteleneknek hozhat megnyugvást.

Persze ne feledkezzünk meg azokról sem, akik valami szórakoztatóbbra vágnak egy forró italnál. Valószínűleg az ő igényeiket hivatott majd kiszolgálni a Közgarden szép nagy színpada, mely megannyi lehetőséget rejt magában. Hétfőnként már egészen biztosan nem marad kihasználatlanul, hiszen ezen a napon minden héten QuizNight-tal várják az érdeklődőket, de biztos vagyok benne, hogy más alkalmakkor sem fog gyakran üresen állni – főleg mivel az üzemeltetőknek az a határozott céljuk, hogy a nagyobb Közgázos bulik előtt idecsődítsék a hallgatók színe-javát egy közös alapozásra. És hogy miként akarják megvalósítani ezt a tervüket? A Közgarden egy közösséget ígér, ahol a hallgatók beszélhetnek a dolgokba, legyen szó akár az esti italakcióról vagy épp a Corvinus-koktél összetevőiről.

És ha már az italoknál tartunk...A pult mögé benézve elégedetten konstatáltam, hogy bizony igen széles a kínálat: van minden, amit az ember megkívánhat, üdítőktől kezdve forró italokon át egészen az alkoholig. Szerencsére az ár-

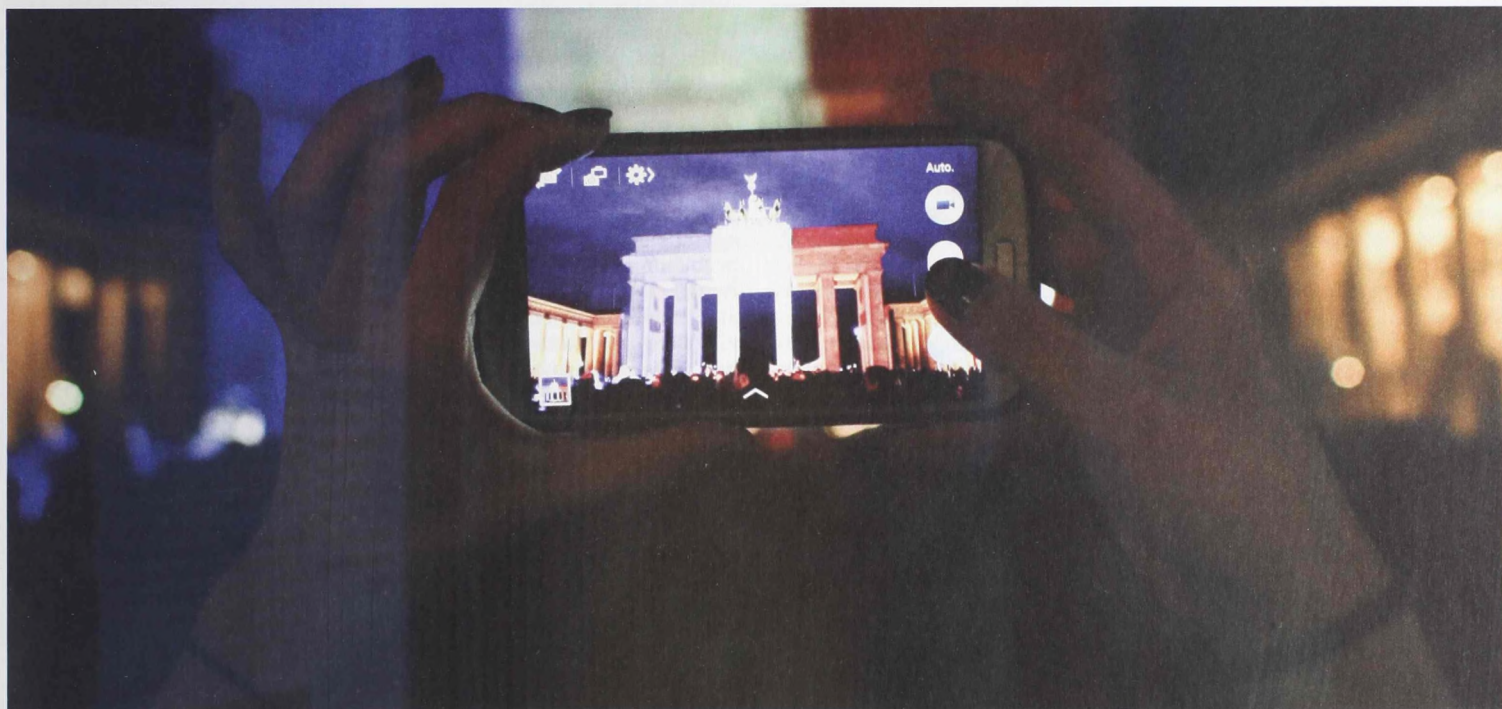
lap átfutása sem vette kedvem a fogyasztástól, minden teljesen megfizethető, ami külön öröm, tekintve, hogy egyébként jó minőségű italokat árulnak. A forró csokijuk és a kávéjuk pedig valóban első osztályú, ezt tapasztalatból mondhatom.

Mindent összefoglalva a Közgarden egy kellemes új helynek ígérkezik, ami egyaránt ideális helyszín lehet egy lyukasóra elütéséhez vagy egy felejthetetlen buli kezdetéhez. Ezért mondom én azt, hogy kösz Közgarden, amiért megnyitottatok, és hogy kívánok nektek sok sikert a továbbiakban! Ami engem illet, biztosan gyakran betérek majd hozzátok. Remélem, sok Közgázos lesz még így ezzel!

MAZÁN BARNA

Amikor a történelem visszaköszön

Míg az amerikai lakosok a hatalmas leárazásokra asszociálnak a fekete péntek kifejezés hallatán, Európában – de különösen a franciák számára – új jelentést kapott ez a szókapcsolat. November 13-án egy szervezett terrortámadás keretében három óra alatt hat helyszínen nyolc merénylő százharminc ember halálát okozta, nem beszélve a több száz sérültről – számszerűsítve így lehetne összefoglalni a gall fővárosban rendezett vérfürdőt. Egy éven belül ez a második nagyobb volumenű támadás, mely Párizshoz köthető. De miért a fények városa lett a célpont?

A történelem során Franciaország több alkalommal is uralt nagy muszlim népességgel rendelkező

területeket mind Afrikában, mind Ázsiában. Már a keresztes hadjáratokban is kiemelt szerepe volt a középkori keleti frank államnak, de a modernkori konfliktusok a gyarmatbirodalomra vezethetők vissza. Algéria 1830-as elfoglalásakor Franciaország figyelmen kívül hagyta a lakosok vallását. Muszlim ember úgy válhatott francia állampolgárrá, ha lemondott a hitéről. A szekularizáció jegyében 1905-ben függetlenedett az egyháztól, mára ez odáig fajult, hogy az iszlám nőknél be akarják tiltani a fejkendő viselését az országban. A fennálló problémák a legtöbb esetben tehát vallási eredetűek.

Párizs a világ egyik leglátogatottabb turisztikai metropolisza – ez a terroristáknak már önmagában kedvező, hiszen egy támadás esetén szinte biztos, hogy tettük az összes újság címlapjára kerül, üzenetüket így tudják legegyszerűbben eljuttatni a lakossághoz. Bár az Iszlám Állam elsődleges ellensége az Egyesült Államok, a bejutás sokkal nehezebben kivitelezhető az amerikai

kontinensre, így a nyugati kultúra másik fellegetvárát vették célba, ezért is került Párizs fókuszba.

A radikalizálódott iszlám ellen Franciaország könyörtelen harcot folytat Afrika több részén, Irakban és Szíriában is. Mali 2013-ban kért segítséget a franciáktól az al-Kaida szélsőséges dzsihádistáinak visszaszorítására. Több mint tízezer frank katona harcol jelenleg az előbb említett országokban. Egy héttel a tragédia előtt az államfő, François Hollande bejelentette, hogy a Perzsa-öbölbe vezényelnek egy repülőgép-hordozót, ezzel segítve a háborút az IS ellen. A november 13-i terrortámadás során a merénylők szájából elhangzott, hogy „Ezt Szíriáért.” – egyértelművé téve, hogy az Iszlám Állam a megnövekedett francia jelenlét miatt indított támadást a főváros ellen.

De az ok, hogy miért épp Párizs lett az új célpont, belső eredetű is lehet. 1980 tájékán, annak ellenére, hogy ekkorra már a legtöbb gyarmati állam függetlenedett a franciáktól, több százezer muszlim települt be az

egykori anyaországba. A lakosságuk körülbelül nyolc százaléka, míg a börtönökben lévő foglyok csaknem hetven százaléka iszlám vallású. A magas létszámnak köszönhetően a szélsőséges nézeteket vallók aránya növekszik, a Charlie Hebdo elleni támadás során megismert Kouachi fivérek is büntetett előéletűek voltak. A muszlimok igazából a mai napig nem érzik teljes jogú lakosnak magukat, sokuk a párizsi külvárosban, gettónegyedekben él. A franciáknak még egy hatalmas problémával kell szembenézniük, mégpedig az illegális fegyverkereskedelemmel. 1995-ben dzsihádisták lötték szét Franciaországot balkán eredetű géppuskákkal, míg a szatirikus lap szerkesztőségét célzó merénylet során belga eszközöket használtak. Az olcsó beszerzés miatt Európa egy puskaporos hordónak számít, és kecsgethető lehetőséget kínál a terroristák számára – arról már nem is beszélve, hogy napokig tudnák listázni a franciák által okozott sérelmeket.

BUJDOSÓ BEÁTA ZITA

A határtalanság határa

Európa a 2005-ös a londoni merénylet óta (bár félig-meddig ide számítható az év eleji Charlie Hebdo elleni támadás is) nem igazán tapasztalta meg azt a terrorfenyegetettség-érzetet, ami a párizsi események után az egész kontinensen elterjedt.

A másfélszáz halálos áldozatot követelő borzalmas tragédia megrázta az öreg kontinenst, a migrációs hullám miatt amúgy is fel-fokozott állapotú közvélemény pedig jogosan-jogtalanul, de összekötötte a két eseményt. Sok mérvadó politikai és közéleti személyiség, illetve szakértő nyilatkozott, hogy a kettőnek mennyi köze lehet egymáshoz, mert bár az egyik bombamerénylet helyszínén találtak egy szíriai útlevélet, amelynek tulajdonosa valóban menekültként érkezett az Unióba, utóbb kiderült, ez nem a robbantóé volt.

Ez azonban természetesen még a józan és megfontolt embereket sem győzte meg teljesen a bevándorlók és a terrorizmus kapcsolatának megalapozatlanságáról, pláne nem a témában kevésbé tájékozott, ám a populista kormánypártok és a hatásvadász média által félretájékoztató polgárok tömegét. A várható és természetes reakció mind a döntéshozói, mind a választói oldalról a migránsok teljes elutasítása, a határok lezárása és a már beengedett emberek esetleges kiutasítása volt, hiszen a saját biztonságunk fontosabb.

A többség számára egyértelművé vált, hogy az Iszlám Állam jelentette terrorfenyegetettség megelőzésére az egyik lehetőség a schengeni határok visszaállítására, és ezzel a szabadság egyik uniós alapeszményének lebontása lenne. Miután kiderült, hogy a francia fővárosban végrehajtott merényletet belga és francia iszlámisták terelték ki Belgiumban – így bújva el mindkét ország titkosszolgálatától –, egyértelművé vált, hogy ez a legegyszerűbb és legkézenfekvőbb megoldás, ha továbbra is tartani szeretnénk a befogadó Európa látszatát.

Ezt azonban az emberek többsége nem szeretné; a Vasfüggöny óta az európai országok közötti határok semmi jót nem üzennek, az átlagpolgár számára az Unió legnagyobb eredménye ezek lebontása volt. Tehát a választás: vagy egy szigorúan őrzött külső vagy sok belső határ. Én személy szerint az előbbi támogatnom, határ menti lakosként különösen érzékenyen érintene a belső ellenőrzés visszaállítása.

A másik kérdés, hogy amennyiben bebizonyosodik, hogy a terroristák a menekültekkel vagy az általuk használt balkáni útvonalon érkeztek, mindenképp visszaveti majd a közvélemény migráns-támogatását, és úgy általában az európai muzulmán kisebbség megítélésére is rossz hatással lesz. Így ha valóban terrorveszélyt jelentenek az Iszlám Állam menekültek között beszivárgó merénylői, akkor az ideiglenes tüneti kezelésre a legjobb megoldás valóban az európai határok kerítéssel vagy akár fallal történő lezárása lehet.

Hogy erkölcsi, illetve jogi és emberi alapon lehetséges-e, megoldható-e a gazdasági bevándorlók kizárása a valódi menekültek elutasítása nélkül, az sok kérdést és problémát felvet. Eközben vitathatatlan a Nyugat felelőssége a Közel-Kelet államainak összeomlásában, az addig stabil, de embertelen rendszerek megdöntésében és így közvetve a migrációs válságban is.

Egységes fellépés elé állítja a tagállamokat a bevándorlás egyre égetőbb problémája, ugyanis az Eurostat adatai szerint már több mint harmincmillió, harmadik országból érkezett ember lakik az ötszázmilliós Európai Unió területén, a különböző kultúrák egymás mellett élése pedig egyre problémásabbnak tűnik.

A németek és sokszor a franciák által korábban hangoztatott integrációs politika kudarcot vallott, a második és harmadik generációs bevándorlókat értelemeszerűen kitiltani az Unió területéről már nem lehet, pedig beilleszkedésük a többségi társadalomba az eddigi sikertelenségek alapján nem sok jóval kecsegtet.

Véleményem szerint tehát Európának és az európai embereknek joga van megvédeni magukat a terrortól, akár a valóban háború elől menekülők kizárásával is, hiszen a velük esetlegesen érkező terrorista sejtek hatalmas veszélyt jelenthetnek a lakosságra és a már évtizedek óta itt élő muzulmán kisebbség megítélésére nézve is.

HORVÁTH MÁTÉ

Idővonal – az Egység és Dzsihádtól az Iszlám Államig

2000, Zarqawi felemelkedése: a 2000-es évek elején a jordániai harcos, Abu Musab al-Zarqawi felállította a szélsőséges Tawhid wa al-Jihad (Egység és Dzsihád) csoportot. Ellenezték a Nyugat regionális bevonódását, és alapnak tekintették a sariat.

2003-2004, Irak megtámadása: 2003-ban az Egyesült Államok és szövetségesei megtámadták Irakot, és megdöntötték Szaddám Huszein rezsimjét. A beavatkozást nem indokolták egyértelműen; többnyire a terrorizmus elleni háborúként aposztrofálták, de említették még a

szabadság és a demokrácia terjesztését, valamint „megelőző” háborúként is hivatkoztak rá. Kezdetben az amerikai közvélemény támogatta, később már ellenezte a harci cselekményeket.

A korábbi elnököt egy lyukban rejtőzködve találták meg, később elfogták és felakasztották. Al-Zarqawi felállította a Nyugat-ellenes iraki al-Kaidát (AQI). A csoport brutalitása elidegenítette őket az irakiaktól.

2006-2007, Zarqawit megölik: Al-Zarqawit 2006-ban megölték egy amerikai légitámadásban, az al-Kaida pedig csatlakozott más katonai

csoportokhoz, hogy együtt megalakítsák az iraki Iszlám Államot (ISI). Hálózatuk 2007-ben meggyengült, részben az amerikai csapatok erősödése, részben a szunnita törzsek lefizetése következtében. Utóbbira azért volt szükség, hogy nemzetiséget toborozzanak az AQI kiűzésére.

2011-2013, szíriai felkelés: A szomszédos Szíriában a kormányellenes felkelés erőszakba torkollott, és polgárháborút indított el. Az akkor már Abu Bakr al-Baghdadi által vezetett ISI a Nusra Front felállításával támogatta Szíria ellenzékét. A

csoportnak pénzt és harcosokat is küldtek. Brutális taktikáit lázadók sokasága ítélte el, még az al-Kaida is elutasította őket. Az ISI arculatot váltott és ISIS (Iraki és Levantei Iszlám Állam) néven működött tovább. Eközben Irakban az amerikai csapatok visszavonultak, és az erőszak növekedni kezdett.

2014, az ISIS előrenyomulása: 2014-ben az ISIS kulcsfontosságú pontokat szerzett meg Irak nyugati részén, de előrenyomult északon és keleten is. Paul Woodot, a BBC munkatársát elfogták egy kurd csapatok és az ISIS katonái közti fegy-

A rovatban szereplő írások nem az egyetem hivatalos

Ne hagyjuk a terroristákat nyerni!

A szíriai Rakkában, a magát Iszlám Államnak nevező aljas és embertelen csoport fellegvárában a dzsihadisták valószínűleg pezsgővel kocintanak és sertésoldalt esznek. Ünnepelnek. Sikertült az akciójuk. Tévednénk, ha úgy gondolnánk: céljuk a csaknem másfél száz ártatlan ember halála lett volna. Annál azért ravaszabbak. Azt akarják, hogy féljünk és kétségbeesésünkben minél több dolgot adjunk fel értékeinkből.

Csapatát állítottak. Az egyik merénylő a robbantásnál elvesztett egy szír útlevelet. Minden bizonynyal direkt tette. Az sem lehet véletlen, hogy egy társával a migrációs útvonalon a menekültekkel együtt érkezett Európába. Gondoljunk bele: aprólékosan kidolgozott és összehangolt merényletsorozat volt – pont a bejutás módja ne lett volna a mesterterv része?

Az Iszlám Állam már februárban – a nagy menekülthullám megjelenése előtt – fenyegetett azzal, hogy becsempészi harcosait a menedékerők közé.

Erre persze semmi szükségük. Szíriába eddig több mint hatezer európai érkezett, hogy a dzsihadisták oldalán harcoljon. Nemcsak az itt élő másod- vagy harmadgenerációs bevándorlók találhatók meg köztük, hanem középosztálybeli keresztény családok kallódó gyermekei is. Tehát aligha lenne

gond elegendő számú uniós állampolgárságú merénylőt találniuk – a legtöbb támadó most is közéjük tartozott.

Akkor mégis miért jött két merénylő az egyes médiumok által csak a pejoratív „migráns” néven emlegetett emberfolyammal?

A válaszhoz az Iszlám Államot kell megértenünk. Könnyű úgy gondolni, hogy csak azért követnek el merényleteket, mert barbár, vérszomjas örültek. Valójában ennél sokkal számítóbbrak. Az arizonai egyetem tudósainak számítógépes elemzése kiderítette, hogy következő stratégiajuk van: a katonai vereségek idején merényleteket követnek el. Modus operandijukat két szempont vezérli.

Egyrészt a propaganda: a kínos vereségek híréből elterelik a figyelmet a sikeres támadások, megakadályozva a jelenlegi harcosok demoralizálódását. Másrészt az ellenséges országok közvéleményének befolyásolása. Ha a félelem uralkodik el, akkor a lakosság nyomására az adott állam kormánya felhagy az Iszlám Állam elleni akciókkal. Ilyet 2004-ben az Al-Kaidának sikerült elérnie a madridi merényletekkel. Ha pedig a düh uralkodik el, akkor az emberek boszorkányüldözésbe kezdenek, nő a muszlimellenesség. Márpedig a dzsihadisták számára nincs is jobb, mint a „mi” és „ők” felosztás. A hívőkkel szembeni gyanakvás, megvétel és kirekesztés. Minél nagyobb a társadalmi ellenérzés a muzulmánok ellen, annál könnyebb radikalizálni, toborozni.

Mindkettő a legfőbb célt, a saját maguk által kikiáltott kalifátust, vagyis a meghódított területek

megvédését szolgálja. Az Iszlám Állam vezetői nem hiába nevezték így csoportjukat – végcélként saját államként szeretnének működni. Közigazgatásuk már van, saját iskolákat, vidámparkokat és játszótereket is üzemeltetnek és sajtóval is rendelkeznek, sőt még turistáknak szánt katalógusokat is kiadnak.

A menekülthullám jelentette kivándorlás viszont zavarja őket. Potenciális harcosokat és munkaerőt veszítenek. A dzsihadistáknak ennélfogva minden lehetséges kiutat el kell zárniuk, hogy a területükön élő szíreket és irakiakat könnyebben meg tudják törni és beintegrálni saját rémállamukba.

Az emberek benntartására a kommunista országok a határaikon vasfüggönyt építettek, az NDK pedig falat is. Az Iszlám Államnak semmit sem kell. Megépítik helyettük majd azt először az európaiak, majd talán azok a Szíriával szomszédos országok, amelyek már most sem tudnak semmilyen jövőképpel szolgálni a menekültjeik számára.

Ha a gyanakvás, a félelem és a pánik motivál bennünket arra, hogy tegyünk valamit, akkor az Iszlám Állam győzött. Szerintem ezt nem szabad engedni. Az ösztönzerű kapkodás és egyszerű válaszok helyett inkább át kell gondolni, mivel tudunk a legtöbbet ártani a dzsihadistáknak. Azzal, ha a terror hatására nem megkérdőjelezzük, hanem megerősítjük értékeinket, emberségünket. Hogy a civilizáció győzzön a barbarizmus felett.

SÜLE ANDRÁS
KÖZGAZDÁSZ ALUMNI

veres harc során. A terrorszervezet második városfoglalása, Mosul júniusi bevételével felforgatta a világot és a közvélekedést. Az ISIS azonban nem állt meg: kalifátust, vagyis iszlám államot kiáltottak ki Irak és Szíria határain, és újraalkották nevéket – ekkor véglegesült az Iszlám Állam. Augusztusban az Egyesült Államok légitámadásokat indított a dzsihadisták ellen, akiknek előre nyomulása több mint egymillió irakit, köztük kisebbségi közösségeket is, az erőszaktól való menekülésre késztetett.

2015, Európa fenyegetettsége: Október végén egy Egyiptom felett szálló orosz utasszállító repülőgép lezuhant. A kezdeti feltételezések szerint műszaki hiba vagy terrortá-

madás állhatott a háttérben, az Iszlám Állam azonban vállalta a felelősséget a történetekért.

Novemberben egyazon napon két öngyilkos merénylő felrobbantotta magát Bejrútban, Párizsban pedig újabb merényletet követtek el a terroristák. A szervezet ezeket is magára vállalta, és jövőbeli támadásai helyszíneiről térképet tett közzé. Az Anonymous hackercsoport még a januári Charlie Hebdo-ügy során háborút hirdetett az Iszlám Állam ellen; mostanáig tízezer nagyságrendben semmisítettek meg dzsihadista oldalakat, és tették használhatatlanná a terroristák egyik legfontosabb kapcsolattartási fórumát is.

DENGYEL DÓRA

ontját, hanem csupán a szerzők véleményét tükrözik.

Jön El Niño, a Kis Jézus

A spanyolul kisgyermeket vagy kisdedet jelentő El Niño légköri, időjárási jelenség, amely karácsony környékén indul, innen ered a neve is. Rendszerint halászhajók tapasztalják Ecuador és Peru partjainál, hogy a Csendes-óceán vize a megszokottnál melegebb, halban szegényebb lesz. Ekkor születik El Niño, vagyis a Kis Jézus, akinek játszódozásait természeti katasztrófák sora jelzi szerte a trópusokon: súlyos aszályok Afrikában, árvizek Ázsiában, erdőtüzek, árvizek Észak- és Közép-Amerikában.

Kiindulási helye Dél-Amerikában, Peru és Ecuador partjainál van. Az év vége felé közeledve a Csendes-óceán itteni, keleti medencéjének vize normális körülmények között nagyjából 8°C-kal hidegebb, mint a nyugati oldalon, Indonéziában. A hőmérséklet-különbség a tengeráramlásokhoz és az Egyenlítő mentén fújó szelekhez köthető. Dél-Amerika partjaihoz és az Egyenlítő

irányába az Antarktisz felől áramlik a hideg víz jelentősen lehűtve az óceán keleti oldalát. Ezt tovább fokozzák a leghosszabb szélességi kör mentén uralkodó passzátszelek, melyek keletről nyugat felé hajtják a felszíni vizeket. Így a keleti medencében lecsökken a vízszint, ami elősegíti a mélyből a felszín felé tartó hidegebb, halban és táplálékban gazdagabb víztömegek áramlását. El Niño akkor keletkezik, amikor megjelenik a Csendes-óceánban egy nyugatról kelet felé tartó meleg tengeráramlás, amely elnyomja a délről érkező hideg Humboldt és Perui-áramlást. Ez olyan erős is lehet, hogy a mélyből a felszín felé tartó áramlatokat is megszüntetheti vagy elnyomhatja. A rendellenes

tengeráramlás hatására fellépő légköri jelenségek okozzák a szélsőséges, meleg időjárást szerte a világon.

Ez a természetes és ciklikus időjárási jelenség 2-7 évente jelentkezik, és az előrejelzések szerint az idejé lehet a második legerősebb. Az eddig legpusztítóbb az 1997-98-as volt, ami becslések szerint mintegy 22-23 ezer ember halálát okozta világszerte, és több mint 50 milliárd dolláros kárt jelentett. Az Egyesült Államokban, elsősorban Kaliforniában áradásokat, árvizeket, földcsuszamlásokat, Indonéziában katasztrófális szárazságot, Délkelet-Ázsiában és Ausztráliában pedig pusztító tűzvészeket okozott. Az akkori 2,3-as fokozatú volt, az idejé még csak az

1-es szintet érte el, de folyamatos erősödése miatt a prognózisok szerint el fogja érni a 2-es fokozatot.

A jelenség a tapasztalatok alapján világszerte felmelegedést fog okozni, a legutóbbihoz hasonlóan jó eséllyel az idejé rekordforró év lesz. Dél-Amerikában előreláthatóan több hónapos erős esőzések és áradások, Indonéziában és Ausztráliában pedig súlyos aszályok várhatók.

Bár még nem bizonyosodott be egyértelműen, de mivel a 20. században az El Niño erősebb volt, mint a korábbi évezredek folyamán bármikor – mint azt kutatók a korallzónyok vizsgálatából megállapították –, valószínűsíthetően van összefüggés a globális klímaváltozás és a természeti jelenség erősödése között.

Ez is alátámasztja, hogy az emberiség a felelőtlen és pazarló energiafelhasználással, a természeti kincsek pusztításával és a következmények semmibe vételével maga alatt vágja a fát. Amíg legtöbbször ezek a fejlődő országokat érintik, az El Niño a fejlett Egyesült Államokra és Ausztráliára is hatással van, és nemcsak természeti, hanem komoly gazdasági vonatkozásai is vannak az érintett térségekben: egyrészt a várhatóan idén is több tízmilliárd dollárra rúgó károk, másrészt a kieső termelés és erőforrások miatt.

HORVÁTH MÁTÉ

Terror, tőzsde, turizmus

Egy-egy jelentősebb terrorcselekmény után a világ magába fordul, gyászol és konstatálja, hogy valami nagy baj történt. A terrorizmus térhódítása azonban nemcsak emberéletekben mérhető, hanem a gazdaságban bekövetkező változásokban is. A turizmus, a tőzsde és a befektetők érzékenyen reagálnak a merényletekre, de a biztonsági intézkedések és a helyreállítási munkálatok összege is jelentősen átalakítja a költségvetést.

Mint minden jelentős változást hozó esetnek, így a terrorizmusnak is vannak rövid távú, valamint hosszú távú következményei. Az előbbihez a pusztítással járó veszteségek, mint például a halottak száma és az épületekben, helyszíneken keletkezett anyagi károk

tartoznak. Szintén ehhez kapcsolódnak még a szolgáltatókhoz beérkezett veszjelzések, a rendszer és az infrastruktúra helyreállítása, illetve az ideiglenes szállás nyújtása. Ezen közvetett kár ekkor soknak számít, ám a közvetlen és a hosszabb időtartamú hatások többszörösen túlszárnyalják ezeket, kivéve az emberi életet, hiszen az pótolhatatlan.

Hosszú távú következményeknek tekinthetőek a megszigorított biztonsági intézkedések, a magasabb összegű biztosítási díjak, valamint a veszélyelhárítási szervek, mint például a rendőrség, tűzoltóság és katonaság megnövekedett költségei. A 2001-es New York-i támadás után a repülőtereken sokszorosára nőtt a biztonsági ellenőrzés időtartama, és mint tudjuk, az idő pénz, ez jelentősen hátráltatja a gazdaság előrehaladását. Ehhez viszont fontos azt is hozzátenni – jelen körülményeknek köszönhetően –, hogy a határellenőrzések és az óvintézkedések gátolják az Európai Unión belüli szabad mozgást, és ez ha-

tással van a termelékenységre is. A fogyasztókat és a befektetőket – utóbbit főként – hosszú távon befolyásolja. A tőzsde, ami köztudottan egy apró rezdülésre is nagyon érzékenyen reagál, a New York-i katasztrófa után négy napig zárva tartott. Elemzések viszont azt bizonyítják, hogy bár az esemény utáni napokban még hajlamos nagyot zuhanni a tőzsde, az év végi rátaik magasabb értéket mutatnak, mint a tragédiát (például a madridi vonatrobbanás, a 2005-ös londoni merénylet) megelőző lezárt napon. A befektetők tehát egyszeri esetnek gondolják ezeket a támadásokat, így nem jellemző a tőke kivonás. Más a helyzet most Franciaországban, ahol egy év alatt két jelentősebb terrorcselekmény is történt.

A merényletek azonban főként a fejlődő országokra jellemzőek, a terrorcselekmények 95%-át ezen államokban követik el. A Közel-Kelet olajkészletei veszélyben vannak, így az ebben a régióban bekövetkezett tragédia köny-

nyen befolyásolhatja az olaj árát. A legfontosabb kérdés, ami felmerül a hétköznapi emberekben az az, hogy érdemes-e elutazni az adott országba. Franciaország a világ leglátogatottabb országa, ám az idejé két nagy csapása jelentős hatással bírt a francia gazdaságra. A Charlie Hebdo-eset után 10%-kal esett vissza a párizsi szállodák foglaltsága az előző évhez képest. A 9/11-es események után a vendéglátóipar mellett a légitársaságok is hatalmas veszteségeket szenvedtek el, több csoport is a csőd szélére került, a helyzeten csak az amerikai kormány több milliárdos hitele segítette.

A tényeket érdemes viszont egy másik szemszögből is megközelíteni. A gazdaság gyengülésével több ezer ember veszíti el az állását. A 2001-es támadást követően 430 ezer (!) ember vált munkanélkülivé New Yorkban. Mivel a támadások szinte folyamatosan történnek, nehéz jelenleg pontos következtetést levonni, de a 2010 előtti történt merényletek egytől egyig bizonyítják a terrorizmus erősödő hatását a gazdaságra.

BUJDOSÓ BEÁTA ZITA

Még mi építünk „falakat”?

**A november 13-i párizsi törté-
néseket sokan Európa szept-
ember 11-ének tudták be, míg
mások vitatták ezt az állítást.
A merényleteket követően
egy hétre az Európai Unió
belügyminiszterei minden-
esetre megkíséreltek közös
nevezőre jutni a külső schen-
geni határok komolyabb vé-
delmét illetően szándékaik
szerint a Schengen-kódex
módosításán keresztül. Épp
időben – gondolhatnánk – na,
de melyik Schengenről is be-
szélünk?**

A november 20-i esemény doku-
mentumtervezetéből egyes orszá-
gok álláspontjai még a találkozót
megelőzően nyilvánosságra kerül-
tek, mint például Hollandia eseté-
ben. A holland kormány meglehe-
tősen egyéni javaslatl, egy öveze-

ten belüli „mini Schengen” felállítá-
sának ötletével állt elő. A javaslat
szerint a két csoport között húzódó
határokon visszaállítanának egy
komolyabb, szisztematikusabb el-
lenőrzést, amely a migránsáradat
szűrését segítené elő. A „VIP álla-
mok” közösségében Németország,
Ausztria és a Benelux-államok él-
vezhetnének tagságot, míg a többi,
határos ország egyfajta „tranzitó-
naként” üzemelne. Ez az abszurd
gondolat nem csupán a huszonhat
európai ország szabad mozgását
biztosító schengeni egyezményben
és a maastrichti szerződésben fog-
laltakkal, de az ésszerű gondolkodás-
sáallal is teljes mértékben szembe-
megy.

Európa és az ő Uniója jelenleg szá-
mos súlyos válsággal néz szembe,
melyek mélyére már alapjáraton is
nehéz ásní, főleg, ha önmaga mé-
lyíti tovább az árkot. Menekülni,
„mint patkány a süllyedő hajóról”
sosem volt (még a politika világá-
ban sem) sem erkölcsileg, sem stra-
tégiailag megfelelő válasz egyetlen

lékre se. Az ilyen jellegű lépések,
de még gondolatok is csak újabb
és újabb ponton teszik instabillá az
európai közösség által vallott elve-
ket, hisz egyetlen válságkérdésre
sem adnak megoldást, még a „ki-
választottak” számára sem, viszont
újabbak elé állítják a tagállamok
mindegyikét.

A holland kormány által gyártott
illúzió megvalósításának az egyet-
len érdemi pontja az lenne, hogy az
érintett országok is szembesülne-
nek azzal, hogy mit jelent, milyen
felelőségekkel és kihívásokkal jár
egy közösség határait védelmezni,
ugyanis – szó szerint – mindennek
van határa. A probléma azonban
továbbra is adott lesz. A valódi vál-
ságkezelés vagy a kontinens orszá-
gainak közös és határozott fellépé-
sével mehet végbe vagy pedig ön-
álló, szuverén döntéseken keresz-
tül, de az nem lehet opció, hogy két
szék közé ülünk.

Továbbá az sem segít, hogy egy-
mást költsolgtatjuk, és azt méreget-
jük, hogy milyen magas és mennyi-

be került a Magyarország déli ha-
tárán húzódó kerítés. Ehelyett talán
érdemesebb lenne egy pillantást
vetni arra, milyen magasak, vasta-
gok és milyen áron épülnek azok
a falak, amelyek a holland kor-
mányéhoz hasonló gondolatokból
születnek: jóval magasabbak, jóval
vastagabbak és jóval nagyobb árat
követelnek, hisz nem mással, mint
a sokat emlegetett „európai identi-
tással” fizetünk értük. Ezek azok
a falak, amelyek valójában romba
döntik az európai érdek- és érték-
rendet, s amelyeket határozottan el
kellene utasítania mindenkinek.
Európának ideje lenne ébresztőt
fújnia, mert polgárainak bizalma
erőteljesen megingott, az emberek
rémültek és félnék, legyen szó a
gazdasági helyzetükről vagy a biz-
tonságukról. Ezenkívül sajnós egy-
re többen tartanak attól is, hogy vé-
szesen közeleg egy olyan pillanat,
amikor is sülyesztőbe dobhatják a
„politikatudományukat” és mind-
azt, amit eddig Európa és az Euró-
pai Unió értékeiről és érdemeiről
tanultak, vétek és nem utolsó sor-
ban vallottak.

HALKÓ PETRA

Határon túl

Élet a darázsfészkekben

**Csodaszép strandok, medi-
terrán klíma és gazdag kul-
turális örökség. Izrael törté-
nelmi és vallási események
helyszíneivel zsúfolt terület,
a Biblia, a Tóra és a Korán
által létrehozott különbsé-
gek országa. Mivel vallási ha-
tárvonalak mentén fekszik,
ezért ellentétek és állandó
viszályok táptalaja, a Közel-
Kelet egyik gyújtópontja. Aki
tanulni vagy munkát vállalni
indul Izraelbe, bátornak kell
lennie, mert mostanság szin-
te újra mindennaposá váltak
a különféle támadások és me-
rényletek.**

A kicsivel több mint húszezer
négyzetkilométeren nyolc egyetem
és néhány főiskola kínál számunk-
ra lehetőségeket a továbbtanulásra.
Izrael a térség egyik legfejlettebb
országa gazdasági, kereskedelmi,
tudományos-technikai szempont-
ból, és a felsőoktatás színvonala

ehhez igazodik is. OECD-tagként
ötödikként végzett azok között az
országok között, amelyek a legtöb-
bet költik az oktatásukra, és világ-
viszonylatban szintén előkelő he-
lyezést ért el a különféle ranglistá-
kon. A nagyobb cégek elismerően
nyilatkoznak az izraeli felsőokta-
tás színvonaláról, minőségéről.
Több évtizeddel ezelőtt a diákok
elsősorban magáért a tudás meg-
szerzéséért folytattak egyetemi
tanulmányokat, ma leginkább a kar-
rier a cél, az üzleti szakok így egyre
népszerűbbek. A statisztikák sze-
rint a fiatalok legalább ötven száza-
léka tanul tovább, és a társadalom
nagyra becsüli az oktatást. A tudás
az egyik fő gazdasági forrásként
funkcionál, a fejlődés, és az utób-

bi időszakra jellemző technológiai
robbanás egyik motorjaként műkö-
dik, tekintve, hogy az ország adottsá-
gai nem túl kedvezőek sem a mező-
gazdaság, sem az ipar számára.
A gombamód szaporodó start-up
cégek száma a világon itt a másod-
dik legmagasabb, mely a nagyvá-
rosokat izgalmas metropolisszá
változtatja. Vállalatok ezrei kínál-
nak itt állásokat tudományos, tech-
nikai és más egyéb területeken, és
nemzetközi cégek telepítik kuta-
tásfejlesztési bázisukat az ország-
ba, mely rengeteg tőkét vonz ma-
gával. Sokan nem tudják, hogy az
USB, a mobiltelefon, a tűzfal és az
azonnali üzenetküldés ötlete mind
Izraelben született meg. A mun-
kahelyi légkörre a lazaság jelle-
ző, nincs dress code, állásinterjún
sem elvárt, sőt szinte hátrány az
ing-öltöny viselet. A főnök-beosz-
tott viszony kevésbé formális és tá-
voltságartó, a cégeknél a hierarchi-
kus berendezkedés helyett inkább
a baráti légkör jellemző, a hangsúly
a teljesítményen van. A fizetésen
felüli juttatások megszokott eleme
az étkezés és a céges autó biztosítá-
sa. Ezek a körülmények és az egy-
re növekedő jelenléttel rendelkező

multinacionális cégek számos kül-
földit csábítanak az országba a vi-
lág minden tájáról a szinte állandó
konfliktusokkal tarkított légkör el-
lenére.

A magas életszínvonal magas ára-
kon érhető el, Tel-Aviv például az
egyik legdrágább város a Közel-
Keleten, 2012-ben pedig a világ hu-
szonnegy legköltségesebbje közé
sorolták. Az ország kimondottan
támogatja a zsidó származásúak
letelepedését. Ha valaki ezt a tény-
tet legalább egy nagyszülőre vissza-
menően igazolja, a letelepedéssel
együtt az állampolgárságot is meg-
kapja a Hok Hasvut, azaz a Vissza-
térési törvény értelmében. A város-
ok vibráló életét egy-egy bomba-
riadó vagy terrortámadás szakítja
meg, majd a veszély ideiglenes
megszűnésével minden visszake-
rül a régi kerékvágásba, és az élet
megy tovább. Egyesek szerint ezt
meg lehet szokni, mások azonban
hosszú távon nem tudnak mit kez-
deni a helyzettel, és elhagyják az
országot. A diverzitások szülte fe-
szültség ellenére számtalan példát
találhatunk arra, hogy az emberek
barátságban megférnek egymás-
sal, mert a legtöbb ember a nyuga-
lom és a békés együttélés mellett
foglalt állást.

MURGER SZILVIA

Megújuló Budapest

Megújult a Nyugati tér?

Október elején attól volt hangos a média, hogy évtizedes elhanyagoltság után felújították a tágabb értelemben vett Belváros egyik utolsó szégyenfoltjának számító Nyugati teret. Ez azonban ebben a formában semmiképp sem igaz. Bár valóban történtek változások, az igazán radikális és fontos rehabilitáció még várat magára.

A Nyugati tér mindig is problémás terület volt, hiszen három kerület találkozásánál fekszik, a Széll Kálmán térhez hasonlóan amolyan senki földje, sosem volt igazán gazdája, ami meglátszott az állapotán is. A bűnözők, orgazdák és hajléktalanok gyűjtőhelyeként funkcionáló tér felújítását végül a Skála Metró áruház kezdeményezte, terveikkel ők keresték meg a Terézvárosi Önkormányzatot. Ezek a tér áruház előtti részével foglalkoztak és a végül megvalósuló projekt is csak ezt a VI. kerülethez tartozó területet érintette. Az Önkormányzat indult a Főváros TÉR_KÖZ pályázatán, ám az igényeltnél (közel 470 millió forint) jelentősen kevesebbet (mintegy 300 milliót) nyert el, így az amúgy sem túl nagy volumenű (a teljes költségvetést kicsivel hatszáz millió forint alá tervezték)

beruházást tovább kellett karcsúsítani.

A kiindulási tervek az áruház előtti lépcsősor racionalizálást és a felüljáróval összekötő, használaton kívüli gyalogos híd elbontását tartalmazták. A fentiek miatt a projekt költségét 470 millió forintra kellett leszorítani, azonban a lényegi elemekben nem történt változás, a hiányzó önrészt az áruház vállalta magára.

Ilyen előzmények után nem lehetett túl radikális beavatkozást várni, a színes-szagos látványtervek sem ígértek sokat, az egész projekt inkább egy ráncfelvarrásnak, mintsem egy teljes plasztikai műtétnek ígérkezett. Minőségi változást azonban természetesen

így is eredményezett, hiszen a tér legforgalmasabb része a Belváros Főutcája beruházás színvonalas anyaghasználatának – suttói mészkő és gránit – köszönhetően már legalább nem egy kelet-balkáni kisváros főterét idézi. A világos burkolatok és a lépcsősor kisebbítése is átláthatóbbá tette a teret, a zöldfelületek mennyisége pedig maximálisan megfelel a közlekedéscsomópont-funkció által biztosított lehetőségeknek. A tervek elkészítésével az áruház a Város-Teampannon Kft.-t bízta meg.

Van azonban egy kevésbé pozitív oldala is a felújításnak, mégpedig, hogy eltereli a figyelmet a térrel kapcsolatos problémák valódi megoldásának szükségességé-

ről. Ezek pedig a felüljáró – amely mind optikailag, mind funkcionálisan kettévágja az egykor az Oktogonhoz hasonlóan nagyvonalú teret – és a WestEnd előtti hiányzó térfal (az előző rendszerben felrobbantott Westend-ház helye) problémái.

A felüljáró ügye lehetséges, hogy hamarosan megoldódik, hiszen a Főváros közlekedésfejlesztését megalapozó Balázs Mór-terv számol a Bajcsy-Zsilinszky útra visszaépülő villamossal. Ez a viszonylat, amely a háború utáni erőltetett motorizációnak esett áldozatul, összekötné a Deák és a Lehel teret. Ez a remélhetőleg a közeli jövőben megvalósuló fejlesztés, amely együtt járna a Belváros tehermentesítését szolgáló bevezető utak kapacitás-csökkentésével, indokolatlanná teheti majd a felüljárót.

A pályaudvar melletti autóbusz- és taxiállomás, valamint parkoló helyének beépítése bár egyelőre nincs napirenden, városépítészeti és városképi szempontból kedvező lenne, és a tér megújulásának ez lehetne a befejező eleme.

A Nyugati tér októberben átadott megújítása tehát jó irány, azonban nem szabad ezzel kipipálni és megvalósultnak tekinteni a továbbra is közlekedési, funkcionális és esztétikai problémát jelentő közterület rehabilitációját.

HORVÁTH MÁTÉ

Kedves Olvasóink!

Következő lapszámunk 2016. február 1-jén jelenik meg. Köszönjük, hogy az elmúlt egy évben is a Budapesti Corvinus Egyetem polgárai számára készítettük a Közgazdász újságot. Idei lapszámainkat (és korábbiakat is) elolvashatják a QR-kódot beszkenelve vagy a www.issuu.com/corvinusmedia oldalon. Kellemes ünnepeket és sikerekben gazdag, boldog új esztendőt kívánunk minden olvasónknak.

ÜDVÖZLETTEL:
A SZERKESZTŐSÉG

corvinusmédia
HALLGATÓI MÉDIAKÖZPONT

Could the terrorist attacks have been prevented?

The Islamic State of Iraq and Syria (ISIS) is a militant group, which proclaims itself to be a caliphate and a state. It is led by and mainly consists of Sunni Arabs. The group started its operations to handle the conflicts between Sunni and Shia Islam, and now it controls a territory occupied by roughly 10 million people. The name "Islamic State" and the idea of a sovereign caliphate is harshly criticised by the United Nations and various governments. ISIS was the group that claimed responsibility for the terrorist attacks in Paris.

hostage taking, struck Paris, the capital of France. In the attack, more than 130 people were killed and 368 were injured, 80 to 99 seriously. ISIS claimed, they had planned it in Syria and organised it in Belgium. As a consequence, Brussels has declared the highest level of terror alert, and a cyber war has been initiated against ISIS. Fear has spread rapidly worldwide. How can we avoid other possible attacks? Is there anything we can do?

Donald Trump, a popular candidate for the American presidency, com-

mented on the tragedy by highlighting gun laws. The successful businessman believes that the number of victims would have been much lower if people had been allowed to carry guns. He has no doubt that the chances of citizens getting attacked would have been lower if they had had the tools to protect themselves. Another initiative was taken by the hacker group, Anonymous, which declared war after the terror attack. They have encouraged hackers around the world to join its #OpParis operation. They emphasise the

power of social media, and intend to eliminate terrorists' accounts so that communication among them will become much more difficult. They have already taken down 20000 ISIS related Twitter accounts. Charlie Winter, a security analyst specialising in ISIS, reports that the action is disruptive rather than a real solution to the problem. They have shared some guidelines for Internet users to help them fight ISIS through social media. Preventing another terrorist attack might not be easy or even possible, but with the cooperation of special agencies and the gathering of information across the world, the chances of avoiding further attacks may be much higher than before. By stifling communication among ISIS members, monitoring borders more strictly and controlling the influx of people without documents; we can make things more difficult for terrorist organisations, but a permanent solution to terrorism is yet to come.

HARSÁNYI LÁSZLÓ

On 13 November 2015 a series of terrorist attacks, consisting of mass shootings, suicide bombings and

The night that changed Europe

We are all aware of the constant war that's been going on for ages in the Middle East. We all know what happened on 11 September 2001. But as we live our lives we tend to forget about it, go about our daily business and even blow off some steam at the end of the week. Many Parisians were out on the evening of Friday, 13 November for the same reason. Then something terrible happened.

The first explosion struck near the Stade de France football stadium around 9:20 pm, where France was playing Germany. Seconds later another bomb went off. Just minutes after the two suicide attacks two gunmen started shooting in the 10th District. Fifteen people were immediately killed and several were injured. Another explosion shook the stadium; by this time they had already evacuated the prime minister, François Hollande. A full three minutes passed between the shooting at the bar A La Bonne Biere and the restaurant

La Belle Équipe. By this time the death toll had risen to 43. Another suicide bomber blew himself up in the 11th District, but luckily no one else died at the scene.

As you can see, these events occurred all over the city and weren't aimed at a specific group; nonetheless they managed to scare half of Paris within 20 minutes. But the bloodiest part of the night was just coming. The attack at the Bataclan concert hall started the instant the last suicide bomber detonated his bomb. It was a full house that night - the famous Eagles of Death Metal had just started their show. The gunmen walked calmly into the building and started shooting into the crowd. People scrambled to escape and some fell, but then, more chillingly, the terrorists began shooting those who had fallen, as if to execute them. The survivors soon became hostages, pretending to be dead or trying to hide. More than two hours later the police rescued them; the three gunmen died at the scene - two from the bombs they had on. In Bataclan 89 people were murdered. The final blast took place near the stadium; luckily no one was injured there. Questions emerged immediate-

ly. Who was responsible for this bloodbath? What was going to happen next? ISIS took responsibility for the attacks the following day. François Hollande responded by calling it "an act of war". High security measures were introduced, especially along the borders. The leaders of the world's countries sent their condolences to France and the families of the deceased. The violence totally disrupted the everyday life of the city. However, the next day it seemed like nothing had happened. People weren't afraid to leave their houses, even though they were advised not to. By Sunday, people were gathering in the Place de la République to pray for those who had lost their lives. Then a firecracker went off, and panic escalated in a second. They thought it was a bomb, so they started to flee the scene.

What is incredible for me is how society has reacted to this. Parisians tweeted #PorteOuverte, meaning 'open door', to offer shelter to those who weren't able to get home. Taxi drivers switched off their meters. Facebook initiated a French tricolour filter for users' profile pictures as a gesture of solidarity. But another terrible consequence remains. Music concerts

have always been able to connect people. This was the first real terrorist attack during a concert, previously such events had remained largely untouched. Now music too has blood on it, and a lot. We can only do one thing: pray. Not only for Paris, but for humanity.

BUJDOSÓ BEÁTA ZITA

A 36-year struggle for the unborn children of China

China has decided to end its decades-long one-child policy, so couples will now be allowed to have two children, according to a statement made by the Communist Party. The controversial policy was introduced nationally in 1979 to slow the population growth rate. It is estimated to have prevented about 400 million births so far, but the data remains uncertain.

Just as Soviet planners periodically reviewed their quotas for grain production, so too has China updated its policy on baby making: all Chinese couples will soon be allowed to have two children, not just one. The Communist Party began formally relaxing national rules two years ago, allowing couples in which at least one of the pair was an only child to have a second child of their own.

The change, brought about in part due to worries about an ageing population and a shrinking workforce, will be welcome news for many

urban couples who want a second child but are currently barred from having one. And it represents a slight loosening of one of the most intrusive and oppressive social policies ever devised. But it will only have a modest impact on China's birth rate.

Previous moves to relax the one-child policy have only slightly af-

fecting birth rates. In 2000 the Communist Party allowed couples to have two children if both parents were themselves only children. In Guangzhou city some 14,000 couples were eligible. They produced only 360 additional babies in 2009, according to researchers at Credit Suisse. Henan province implemented this policy in 2011. In the

following two years, Henan's parents popped out just 600 extra babies.

In recent years China has seen about 16 million births annually. Credit Suisse estimates that the latest reform to the one-child policy will lead to an extra 1.2 million babies in 2016 and a total of some 7 million by the end of the decade – that's about half the population of Shanghai.

For the first time in decades the working-age population fell in 2012, and China, the world's most populous nation, could be the first country in the world to get old before it gets rich. By around the middle of this century, one in every three Chinese is forecast to be over 60, with a dwindling proportion of working adults to support them.

The one-child policy has created other problems. Countless Chinese couples, like parents elsewhere, calculate that having more children would mean educating them less expensively. Moreover, some couples who would have wanted a second child have already been sterilised. So this issue remains far from resolved.

KOVÁCS-DOBÁK GÉZA

Terror strikes Israel

In October, disturbing video footage was released by the Israeli police showing a Palestinian man ramming his car into a group of people waiting at a bus stop in Geula, East Jerusalem. He then got out of his car and killed the survivors with a meat cleaver.

Similar incidents were also captured on security cameras. One of the videos released showed a Palestinian woman, 22-year-old Hilwa Salim Darwish, talking with an Israeli guard at what seemed to be a checkpoint. She then reaches for her purse, pulls out a knife and tries to stab the officer in broad daylight, but is shot dead before she can succeed.

In the past few months random terrorist attacks have been happening all over the country and people are terrified. The terrorists don't differ-

entiate between soldier or civilian, man or woman, young or old – they attack anyone on sight. All that matters to them is sending a clear message: that you are not safe.

Fanatical and violent warmongering speeches by Hamas and other Islamic extremists incite the young to commit these violent acts, which are then praised by terrorist organizations. Sheikh Mohamed Sallah, a Gaza cleric, while brandishing a knife during a Friday sermon, explicitly encouraged the youth of the West Bank to form stabbing squads

and go out to kill Israelis. "We don't want just a single stabber. Oh young men of the West Bank! Attack in threes and fours. Some should restrain the victim, while others attack him with axes and butcher knives", he said. And yet some wonder why Israel is being so rigid?

A terrorist organization like Hamas is solely responsible for all the destruction happening in Gaza. They deliberately provoke the Israelis by randomly firing missiles into civilian areas. Even if those missiles do little collateral damage, Israel is left with no choice but to fire back. It's every country's sovereign right to defend itself, its people and its borders from any foreign or domestic aggression. Hamas doesn't think of the damage and loss of innocent lives when attacking from one of most densely populated areas in the world – the Gaza strip. Hiding armaments in and launching weapons from kindergartens, schools, mosques or hospitals is completely unethical. When Israel fires missiles back, they alert the people in the surrounding areas, by sending them SMSs or dropping flyers from

the air to warn them to evacuate. In contrast, Hamas encourages people to stay where they are and it has been reported that they have sometimes even forced people to stay in their homes. Hamas uses the dead bodies of women and children, killed because of their own lunacy, as media propaganda, alleging these to be Israeli war crimes.

After every skirmish Israel sends Gaza building materials to rebuild what has been destroyed. Not unexpectedly, this irrational, unethical terrorist group uses these supplies to build more underground tunnels to smuggle and hide more weapons for killing more Israelis. Even the neighbouring Arab Muslim countries such as Egypt haven't been spared. Egypt's President Abdel Fattah el-Sisi was forced to order the destruction of Hamas' tunnels into the Sinai Peninsula, which had been used to smuggle its weapons and fighters into the Sinai to kill Egyptian soldiers. It's not Israel who is opposing peace, it's the spread of terrorism, which can kill anyone anywhere.

BADIE KAREEM

Christmas is all around us

As we get closer to the most awaited holiday of the year, it's becoming more and more appropriate to sing Mariah Carey's 'All I Want For Christmas Is You'. The movie industry – especially Hollywood – has already shown us how the English-speaking world celebrates Christmas, but the rest of the world has some interesting and crazy traditions as well.

This might come as a surprise, but Hungarians kick off the holiday season with a visit from Saint Nicholas, a.k.a. Santa Claus, near the beginning of December. This tradition is the same in Germany, where kids have to clean their shoes or boots and put them next to the front door on the eve of 5 December. By the next morning Santa has placed candy, chocolate, nuts or small toys in the boots; but only if the children have been well behaved, otherwise

they get birch twigs. The celebration of Christmas itself starts much later, and since Santa has already made a visit, it's Baby Jesus's turn to bring the presents on Christmas Eve.

To see if they will get married in the coming year, single ladies will throw a shoe in the direction of the front door, and if the shoe points to it she will most likely move out and get a new husband –this unusual ritual comes from the Czech Republic. Norwegians must hide their brooms on Christmas Eve, since rumour has it that witches will steal them to ride through the skies. While people in Norway fear

the witches, in Italy it's their role to bring the presents on 6 January. Italians also have another weird tradition, which is also common in Spain and Portugal. They place a pooping figure called a 'Caganar' next to Mary, Joseph and Baby Jesus in nativity scenes. Kids worldwide usually leave milk and cookies for Santa, but the Irish have decided to mix it up a little and leave mince pies and Guinness instead. In Estonia, families start to celebrate Christmas by going to the sauna together.

We can find some uncommon Christmas traditions outside of Europe as well. The Japanese celebrate

at KFC, and even have to reserve a table. In South Africa this holiday seems a little less festive at first. Kids are told a story about a boy named Danny who ate the cookies his grandma had put out for Santa. She was furious, so she killed the boy, who now haunts houses at Christmas. The streets of the Venezuelan capital Caracas are closed to traffic, so people can roller skate to church on Christmas morning. Ethiopians celebrate Christmas on 7 January. People wear white clothes and men play a fast-paced game with sticks and wooden balls. Remedios is the Cuban city where each year the Parrandas Festival is held. The residents are divided into two groups and each has to build a themed sculpture out of light bulbs for Christmas Eve.

I could continue this list forever because, as it turns out, Christmas is more fun and exciting than you could imagine. Some folk spend it in steaming saunas or in freezing cold, while in the Southern hemisphere, Australians spend it on the beach having barbecues on the hottest days of their year. Happy Holidays and keep up your multicultural traditions!

BUJDOSÓ BEÁTA ZITA

Will the Force awaken without Lucas?

A long time ago in a galaxy far, far away George Lucas dreamed of a 12-episode series, which, over the following years, everyone would come to know as the famous Star Wars saga. Over time this plan was reduced to nine episodes, and today, though smaller still in number, the six films produced by Lucas are loved throughout the world by millions.

It has now been more than ten years since the last Star Wars movie was released. As all fans are aware, Disney bought out Lucasfilm Ltd. roughly three years ago, with the sole purpose of continuing the franchise. Originally George Lucas was a creative consultant to the producers and even handpicked director J. J. Adams himself. However, since the start of production, things have changed, and now Lucas claims he has absolutely no influence over the project. The original trilogy created uproar worldwide, embedding fandom so

deeply in the loyal supporters of the saga, that even though reviews were somewhat critical of the prequel series, fans stayed strong and true. But will that be the case with this new film, in which we travel forwards in time without the original creator of that distant galaxy? Those of you who are lovers of the films have also undoubtedly seen the trailer for the upcoming movie, which is set 30 years after the

events in Return of the Jedi. Back when he was writing the original series Lucas had the idea of making nine episodes, using this very same timeline.

"It wasn't long after I began writing Star Wars that I realized the story was more than a single film could hold. As the saga of the Skywalkers and Jedi Knights unfolded, I began to see it as a tale that could take at least nine films to tell

– three trilogies – and I realized, in making my way through the back story and after story, that I was really setting out to write the middle story."

George Lucas, 1994

However, once the six films were produced, he decided that that would be where Star Wars ended. He said the saga was the tragedy of Darth Vader and once he had died, there was no story to be continued. When handing over Lucasfilm to Disney, he also gave them his drafts for the sequel films, but they rejected these and created a completely new storyline. That is why Lucas claims no involvement. Over the last few decades there have been many hints about what this upcoming film could entail. We can only speculate that even if Disney didn't include Lucas, they might have used some of his ideas. Will the story center on another generation of the Skywalker family, maybe a descendant of Luke? One thing is for sure – every Star Wars fan is counting the days until 17 December. We shall then see the form in which the force will awaken.

VALENTINYI JÚLIA

„Korlenyomatként tekintek ezekre a beszélgetésekre”

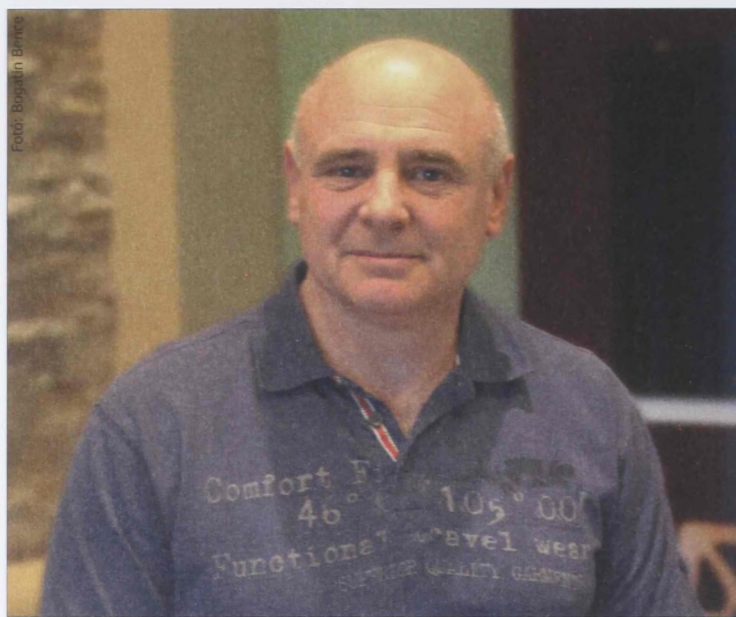
Kevesen tudnának hitelesebben mesélni arról, miben áll a televíziós portrébeszélgetések jelentősége, mint Rónai Egon. Az ATV Húzás című műsorának – amely idén őszszel már az ötödik évadát éli – házigazdájától egyebek mellett azt is megtudhattuk, hogy miért nem baj, ha a vendéget időnként másról kell kérdeznie, mint amiről eredetileg szerette volna, valamint arról is beszélt, hogy a kérdéseire kapott válaszok miként üzennek az utókornak.

Amit a Húzásban csinálsz, az szerinted a politikai-közéleti vagy a kultúrújságíráshoz áll közelebb?

Azt hiszem, mindegyikhez. Nagyan függ persze attól is, ki a vendég. Gyurcsány Ferencet a párizsi események után muszáj volt politikáról kérdezni. Egy héttel korábban Görög Ibolya protokollszakértő járt nálam, akivel sokkal inkább közéleti jellegű volt a beszélgetésünk, mint azt előzetesen gondoltam. Legutóbb itt volt a tornász Berki Krisztián, az már egy klasszikus portréhelyzet volt. De ez egy beszélgetésen belül is nagyon változó. Én persze általában portréra készülök, de aztán, ha elindulunk valamilyen irányba, én hagyom, hogy a vendég terelgesse a beszélgetést, mert akkor tud ő partner lenni, ha nemcsak „ütöm” a kérdésekkel, hanem kíváncsi is vagyok arra, hogy miről mit gondol.

Hogyan érint téged az, ha kiderül, hogy a következő vendégedet az adott helyzetben másról kell kérdezned, mint amiről egy portréhelyzetben előzetesen szeretted volna?

Engem ez nem zavar. Én erre úgy tekintek – a politikai beszélgetésekre is a reggeli műsorban –, hogy leülök valakivel beszélgetni, és engem valami érdekel. Azt szokták mondani, hogy az nem létezik, hogy az embert minden érdekli, amiről beszélget. Nem is egyformán érdekel, de a reakciók érdekelnek. E tekintetben mindegy, hogy a téma mennyire érdekes számomra. Például a mezőgazdasághoz egyáltalán nem értek, én egy igazi belvárosi gyerek vagyok. Megismerem a tehenet, tudom, hogy melyik az eleje, melyik a hátulja, de nagyjából

itt van vége. Tehát ha egy mezőgazdasági kérdéstről beszélünk, nyilván kevésbé vagyok otthon a témában, mintha mondjuk kultúráról van szó. De ettől még az, hogy az adott dolgról hogyan gondolkodik a vendég, az érdekel.

Szűk fél óra alatt lehet valakiről részletes portrét készíteni?

Ha jó vagyok, akkor igen. De ehhez az is kell, hogy a vendég is jó legyen. Én akkor vagyok jó, ha őt fél tudom oldani. Akkor működik a dolog, ha magától kezd el mesélni, és nem kell minden mondatot kihúzni belőle. Igazából abból derül ki, hogy egy ember milyen, amit magáról mesél. Ha kérdésekkel bombázom, akkor én célzottan megyek valamerre, ő pedig arra konkrétan fog reagálni. Amikor magától kezd el mesélni, akkor nyílt meg. Én tehát akkor vagyok jó, ha keveset kell kérdezni. Szokták nekem mondani, amikor valaki – pozitív értelemben – „locsog” a műsorban, hogy könnyű dolgom volt. Én közben örülök, mert lehet, hogy könnyű dolgom volt, de talán azért, mert ő olyan vendég, nekem pedig sikerült így megnyitni.

2006 és 2011 között a közmédia jóvoltából volt látható egy olyan műsor – a Záróra –, amely jellegénél fogva közszolgálati funkciót lát el. Ma három portréműsor fut három kereskedelmi csatornán. Ennek milyen üzenete van a nézők felé?

Ezeknek a műsoroknak nem a kereskedelmi csatornákon lenne a helyük. Az jó, hogy ott is van, de alapvetően a helyük a közszolgálati mé-

dia lenne. Te is a „közmédia” kifejezést használtad, ahogyan tették azt ők maguk is az elmúlt években. Én ezt a részükről egy nemes önmegtartóztatásnak tekintem, mert valóban semmi közük a köz szolgálatához. Ha most megvalósul a közmédia M6 néven futó kulturális csatornája, akkor lehet, hogy találnak felületet arra, hogy beszélgessenek emberekkel, emberekkel.

A portrékészítésen túl milyen funkciója van még ezeknek a műsoroknak?

Mindenki mást rak köré. Az ATV egy politikai irányultságú televízió, tehát akik a közéletben politikailag fontos szerepet töltenek be, azokat – Kósa Lajostól Hiller Istvánig – nyilván előbb-utóbb horogra kapja az ember. Az esetek többségében viszont azokat igyekszik politikától függetlenül bemutatni a műsor, akik megbecsülésre, figyelemre érdemesek. Köztük vannak olyan vendégek, akiket nem ismerünk annyira, és vannak ismertebbek – többnyire művészek –, akiket többet láthatunk a képernyőn vagy a színpadon, de ez nem jelenti azt, hogy tudjuk is, milyenek ők valójában. Ezért érdemes megpróbálni megmutatni az embert. Színészek esetében mondjuk nehezebb, mert ők eljátsszák akár az őszinte civil ember szerepét is, de velük is lehet úgy beszélgetni, hogy önmaguk tudjanak lenni.

A Húzás beszélgetéseiből készült könyvek milyen pluszt adnak a műsorhoz?

Magához a műsorhoz nem adnak hozzá, inkább úgy tekintek rájuk,

mint egy kor lenyomatára. Amikor a gyerekeimnek dedikáltam a másodikat, akkor azt ennek megfelelően is tettem a könyv elején, hogy tudják, milyen volt az ő gyerekkoruk. Amiről az emberek beszélnek ezekben a portrékban, az egy korlenyomat is. Még a legszemélyesebb történeteiken, saját élethelyzeteiken keresztül is egy kort tükröznek.

Érzel a Húzás kapcsán olyan fajta megkönnyebbülést, hogy a témák és a portrék segítségével felülemelkedhetsz a napi politikán, aktuális eseményeken?

Igen, ezt jól látod, de erre nem csak a Húzásban van lehetőségem. Ma reggel Krausz Tamás történettel beszéltem a párizsi támadások okairól és következményeiről. Amikor az ember azt érzi, hogy valaki olyan ül vele szemben, akinek gondolata van, és nemcsak a szokásos malomban őrlünk, hanem ki lehet abból lépni, és egészen más minőségben lehet beszélgetni a dolgokról, akkor az témától függetlenül felüdülés. Abban van monotonitás, hogy tudod, melyik párt milyen állásponton van, és ha bejön egy képviselője, el fogja mondani ugyanazt, amit elmondott a parlamentben vagy egy sajtótájékoztatón, de közben fontos beszélni róla. Aztán viszont jön Karinthy Márton, aki a színházcsinálás egyik nagyja. Ez egy reggeli műsorban is megadatik, ez a szép a szakmában.

Újságíróként van benned büszkeség arra nézve, hogy olyan emberekkel beszélgethetsz, akik mögött kivételes teljesítmény áll?

Öröm van benne elsősorban, személyes büszkeség ilyen formán nincs. Az ember ebben a helyzetben a munkáját végzi. Ehhez hozzátartozik a beszélgetés miniszterelnöktől az íróig, a protokollszakértőtől a bányászig bárkivel. Így tehát a büszkeség annyira nem jellemző. Öröm amiatt, hogy fontos, mások számára is érdekes dolgokat mondhatnak ki emberek nálam, persze, hát hogy ne lenne! Szakmai büszkeség már inkább van bennem a műsor miatt, de ez nem arról szól, hogy én kivel beszélgetek. Sokkal inkább arról, hogy azt remélem, a Húzás nem ok nélkül élte meg az ötödik évadot egy kereskedelmi televízióban úgy, hogy nem is igazán ide való, és mégis vannak nézői. Erre büszke vagyok, igen.

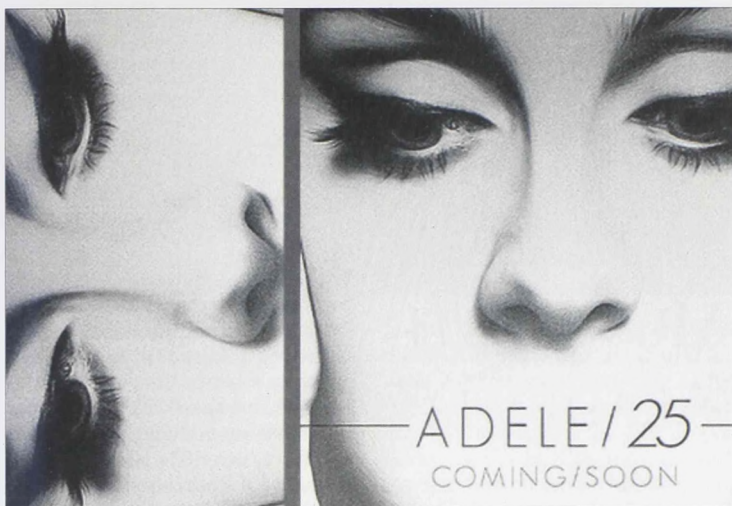
BOGATIN BENCE

Hello, és minden, ami utána felcsendül

Milyen, amikor egy diva viszatér a reflektorfénybe? Rekordokat döntő videóklip, megannyi interjú, pletykák és fotósorozatok után november 20-án megjelent Adele harmadik stúdiólemeze, a 25, amit ismét csak megtévesztően, huszonzét évesen, gyermeke születése után adott ki.

A brit popdívát összetört szíveket szólít meg, védjegyének számító macskásra kihúzott szeme alatt sár Hello című számában, aminek videóklipje megdöntötte a YouTube huszonnégy órás nézettség rekordját, ezzel letaszítva Taylor Swift Bad Blood című dalát a trónról. A sajtóba az a hír is eljutott, hogy a Playboy magazin ugyan felkérte az énekesnőt a vetkőzésre, ám ő elutasította az ajánlatot.

Az albumot hallgatva egy csokor rózsza jutott az eszembe, habár a 25-nak semmiféle ilyesmi szimbolikája nincs. A cím pont annyit ad, amennyit egy popénekestől el lehet várni, bár ha Adele-ről van szó, tud-

juk jól, hogy a 19 és 21 után csak is egy szám következhet. A BBC-n adott interjújában elárulta, ez már a védjegye lett, és valószínűleg egész életében ennél a sorszámozásnál fog maradni.

A második klipes dal, ami szélesebb közönséghez ért, a When We Were Young egy sokkal árnyaltabb érzelmeket megmozgató szövegű szám. Mit mondjunk, mindenki

szeretne az exekhez szólni, („Can I have a moment? Before I go”) egy utolsót, emlékezni a jóra, majd elegánsan, melankolikus zongoraszóval a háttérben búcsút mondani.

Személyes kedvencem a tizenegy szám közül a Remedy, ami kevésbé síró, igazán fülbemászó refrénnel és egyszerű zongoraszóval. Talán kilóg kicsit a sorból a Water Under the Bridge, amelyben nem a meg-

szokott cigarettafüstbe burkolózó divát halljuk, hanem egy igazi popénekest.

Adele albumainak vizuális retorikája is említésre méltó, hiszen ezek is egy keret mentén mozognak. Míg a 19 alig mutatott valamit az énekesnő arcából, csak frufruját és hatalmas, lesütött műszempilláit látni, addig a 21 már láttatja, még hozzá fekete-fehér művészi fényekben, hasonlóan lesütött szemmel. Ezzel ellentétben a 25 igazi fejlődés, Adele arca adja az album keretét. Teljes sminkben, érzelmeiktől mentesen, szuggesztív tekintettel néz ránk – megnyílt. Talán ekkora hírnév után nem is lehetne más választása, mint a továbbiakban megmutatni, felvállalni önmagát és érzéseit. A szépiás színek egybejátszanak a Hello klipjének színválasztásával, ezzel betétdallá téve a fülbemászó, már slágerként emlegetett dalt.

Adele saját bevallása szerint túl van az exén. Dalait hallgatva, azt kell, hogy mondjam, együtt vagyunk túl rajta.

TAMÁS DOROTTYA

Star Wars VII: Az új remény

Bombaként robbant a hír 2012. október 30-án, miszerint a Disney felvásárolta a Star Wars gyártásáért is felelős Lucasfilmet, majd bejelentették azt is, hogy a meglévő kettő mellé egy új Csillagok háborúja-trilógia fog érkezni a mozikba.

A Disney egy jó multihoz híven már évekkel ezelőtt elkezdte felvásárolni a konkurenciát, így vált a Pixar és a Marvel is a birodalom részévé. Egy multinacionális vállalat ismertetője azonban a profitorientáltság. Ez az üzleti magatartás állhatott annak hátterében, hogy végül a Lucasfilmet is bekebelezték, hiszen pontosan ismerték a benne rejlő potenciált. George Lucas megmondta, hogy nem fog több Star Wars-filmet készíteni, viszont azt a világ összes filmstúdiója tudta, hogy egy esetleges jövőbeli film bombasiker lenne, hiszen a Csillagok háborúja tipikusan az a franchise, ahol csupán a névvel már rekordbevételeket lehet produkálni. Fontos megjegyezni azonban azt is, hogy így nemcsak a Star Wars jogai kerültek a birtokukba, hanem a legalább annyira nagy

kedvenc Indiana Jones-széria is, aminek szintén van oka törlesztésre a rajongói felé a botrányosan sikerült negyedik rész után, ahogyan Han Soloéknak is.

A Star Wars esete annyiban más, hogy itt egy teljes trilógiányi csalódást kell majd kompenzálni. Filmes körökben közhelynek számít az, hogy a kultuszfilmeknek nem érdemes folytatás(oka)t készíteni, hiszen ezzel romba dönthetik mindazt, ami az elődöt olyan naggyá tette. Nem kis fába vágta tehát fejszéjét a Disney, de több érv is szól amellett, hogy sikerül nekik elfeledtetni azt a három szörnyű részt a fanatikusokkal. Rendezőnek például azt a JJ. Abramst sikerült megszere-

zniük, aki a nagy vetélytárs Star Trek-szériát frissítette fel, és készített két olyan kiemelkedően jó filmet, ami nemcsak a régi rajongókat villanyozta fel, de újakat is szerzett. Abrams tehát a lehető legjobb választásnak tűnik a direktori székbe, ám ami az új trilógia legfőbb vonzerejét adja, az a sok régi szereplő. Mindenkinek megvolt anno a maga személyes kedvence, és a Disney figyelt arra, hogy a rajongói igényeket kielégítse. Pontosan tudták, hogy nem elég csak egy új Star Wars-epizódot kiadni, kellene azok a karakterek is bele, akik miatt korábban annyian megszerették a filmsorozatot. A főbb szereplőket tehát sikerült visszahozniuk, így ta-

lálkozhatunk majd Han Solóval és a többiekkel is.

A rendező és az öreg motorosok adták, azonban az, amit a Disney művelt már hónapok óta marketingfronton, valóban tankönyvbe illő. Itt természetesen a film előzetesekre kell gondolnunk, hiszen nagyon ügyesen adagolták a világnak az újabb és újabb jeleneteket az új részből. Egyfajta pszichológiai hadviselés eredménye az, hogy a fél világ lélegzetvisszafojtva várja a premier napját. Hiszen mi kell egy rajongó újbóli megnyeréséhez? Minden, ami emlékezteti őt arra a pár órára, amikor először látta a trilógiát, és egy életre elköteleződött mellette. A Millennium Falcon, Han Solo és Csubakka páratlan párosa, csillagrombolók, fénykardok és természetesen a jól ismert zene.

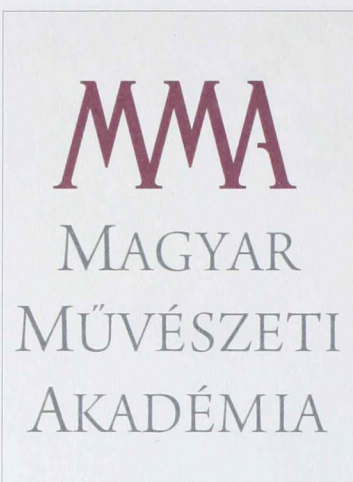
Ezt mind-mind megkaptuk az elmúlt pár hónapban, és jól mutatja a marketing sikerét az is, hogy a jegyek elővételének első napján már 6,5 millió dollárt hozott a film. Nincs tehát más hátra, mint valahogy kibírni ezt a kis időt a premier napjáig. Vajon sikerül-e a Disneynek új reményt adnia a rajongóknak azzal, hogy kedvenc filmsorozatuk nem ér véget a gyenge 2000-es évekbeli trilógiával? December 18-án kiderül!

KASZÁS ALBERT

A magyar művészet egyenlő a politikával?

November elején jelent meg a sajtóban a Magyar Művészeti Akadémiával (MMA) kapcsolatos újabb botrány híre. A Pesti Vigadón megrendezett közgyűlésen Gulyás Márton aktivista és a Krétakör korábbi vezetője felszólította Fekete Györgyöt, az MMA elnökét, hogy rendezzenek nyílt vitát az intézmény átláthatatlan költségvetéséről. Az MMA működése és annak egyre nagyobb politikai szerepe több morális és a kultúrpolitikával kapcsolatos kérdést vet fel: hol a határ, létezhet-e egyáltalán ilyen az államilag pénzelt művészet és politika között?

Az állam feladata, hogy támogassa a művészetet, mind anyagiakkal, mind a művészeket elismerő retorikájával. Azonban nem szabad elfeledkezni róla, hogy a művészet befolyásol, manipulál, még ha álta-

lánban nem negatívan értelmezzük ezt, hanem esztétikai és kritikus értékeinek tudjuk be.

A magyar kultúra támogatásának melegágya az MMA, amit 2011-ben vett szárnyai alá a magyar kormány, és az Alaptörvénybe iktatva fogalmazta meg, milyen feladatokat kell ellátnia az intézménynek. A nyolcvanhárom éves Kossuth-díjas belsőépítész, Fekete György el-

nöksége is már problematikus pont lehet működésével kapcsolatban, ugyanis több politikai pártban is tag volt a rendszerváltás után. Fekete és az MMA-t több támadás éri elfogultságával, hogy a művészek, akiket támogatnak, nagyrészt a Fidesz politikáját pártoló idős férfiak, így egy úgynevezett elit klubba vált az intézmény.

Tovább bonyolíthatja a helyzetet, hogy a Nemzeti Kulturális Alap (NKA) kurátorainak harmadát az MMA fogja delegálni, így még nagyobb befolyásra tesz szert a pénzek kiosztásában. Az intézmény költségvetése pedig egyre csak növekszik mindenféle komolyabb elszámolás és eredmény nélkül: míg 2011-ben százmillió forintot költött rá az állam, ez idén 5,26 milliárd volt, 2016-ra pedig 6,6 milliárd forintba emelkedik.

A Heti Válasznak adott interjújában Fekete György semmiféle önkritikát nem gyakorol, illetve nem ad választ arra, hogy mi az, amire elmegy ennyi pénz. Habár a Művészetelméleti és Módszertani Kutatóintézet egy hasznos tervezet le-

het, nem megmagyarázható, hogy miért költenek százmilliókat a Hild-villa megvásárlására, felújítására és őrzésére, ahol a kutatóintézet jönne létre.

Fekete még arra is kitér az interjújában, hogy az MMA a „magyar népszerűség boldogságérzetének javítására hivatott”, ezért is támogatnak olyan művészeket és műveket, amik a magyar identitást pozitív színben tüntetik fel. Hogy jó-e szimplán a boldogságérzetre törekedni a „nagyobb jóért”, vagy a művészetnek lenne valamiféle kritikus szerepe – nem feltétlenül csak a kortárs dekonstrukció, aminek Fekete annyira ellene van –, azt döntse el mindenki maga.

Az átláthatóságot, transzparenciát viszont meg kellene így is adni a társadalomnak, azoknak az állampolgároknak, akinek a pénzből és akikért az akadémia működik. Gulyás Márton kezdeményezése az erre vonatkozó kérdéseket járni körül, amiket szerinte csak egy nyilvános vitával lehetne a megválaszolni.

TAMÁS DOROTTYA

Közkinccs

Melpomené novembere

Sikít és ropog, meghal, ha ránézek
egy rezzenés és megölöm
piros levél haldoklik a földön.
Eltévedt köd, tükröt állítok
a gözből halott természetet csinállok.

Esik, esik, egy könnyecsepp
hullik a gyertyákra
a templom hiába kong
néma temetőben sétálok.

Halál a deres időre
késsel hasba szúrt őszre
megtanulom, hogyan leszek agyafúrt.
Róka, róka
a holló értem krádog
– be a lyukba, kiáltja, és én szaladok.

Megfeneklett szívdobbanás
a testemben elrejtve vagyok
koszos éneket elhagyom.

Tiszta testem tragédiája:
hófehér vagyok s piros
egy gondolattal véretem ontom.
Didergő pillámon rettegés
mit kezdjek magammal
ha tizenegy kés rugdos testemből kifelé.

Előre, előre
az első hó vezet ki belőle
kipirosodott tenyerem szívemnek mit sem ér
határtalan hidegség
egy eltaposott vörös falevél.

Egy tragédia margójára

„To the silent Melpomene, who can express all things with her looks!”

Sírnak az emberek, mert nincs Isten
„Nincsenek istenek” –
Melpomené a könnyeit takarva
a dráma monológját suttogja.

Zeuszt átkozza, miközben
a szomszédos templom haragja dobban
gyertyák gyúlnak a következő felvonásban
és vörös láng kíséri az éj altatóját.

Bűntudat, Melpomené minden lélegzetében
próbálja leállítani, de a tragédia még íródik
mechanikusan ír befejezést
még a Holdnak is elveszi a kedvét.

Vörös fény gyúl szemében
a tükröbe nézve veszi észre: sír
egy emberiségért állalóként
levetkőzik a múzsa
a tragédia istennője leplelt eldobja.

Habfürdőben néma és védtelen
akárcsak embertársai, meztelen
kedvtelenül lesz női isten és múzsa
egy újabb tragédia elhatározója
hiszen tudja:
nélküle nincs élet.

Pesti istennők

ha volt is olyan, pesti mágia
rég kikopott már divatja
lejárt mítoszokon át
mutatom meg magam
egy BKV-bérlet takarja identitásomat

ha volt is egyszer lángolás
kitépett hajamon át távozott
mint egy látomás
a metró ablakában Esti Kornélia
számolja a könnyecseppeket újra meg újra

ha volt is bennem másvilág
megöltem azt, mikor a tükröben
szembe belenéztem
s nem láttam mást, csak kétségbeesését
Ophelia emléke a kádban kísért

ha volt is egyszer egészen egész
lángdarabok nyaldosták nevem
a szeszélyes dekonstrukció szétszedte velem
Brigid hagyatéka zsebemben
a mágiával magamat égetem

ha volt is olyan, pesti mágia
átköltöztem Budára
velem szállnak az arck-nevek
egy habléányt is elnevezek
magamról a Dunában
a gyevenhetesről leszállva

ÍRTA: TAMÁS DOROTTYA

„Minden időben Tisza cipőben”

Szüleinktől már hallhattunk történeteket egy legendás cipőről, mely kiváló minőségének köszönhetően a hosszú évek viszontagságaival is megküzdött, s amely olcsó volt és kényelmes. A főszereplő a Tisza cipő.

A kiemelkedő magyar cipőmárkát a csehszlovák származású Thomas Bata személyének köszönhetjük, aki 1939-ben megvásárolta a gyár területét, amely Szolnok közelében található. A helyszín kiválasztásában fontos szempont volt a megfelelő infrastruktúra: Martfű vízi, közúti és vasúti csomópont volt. A termelés 1942-ben indult el, Cikta Rt. néven, s a második világháború alatt sem állt le. Később veszteségek keletkeztek, és nyersanyaghiány lépett fel, így egy ideig fából készítették el a lábbelik talpát. Az államosítást ez a gyár sem úszta meg, 1949-től Tisza Cipőgyár Nemzeti Vállalat néven működött tovább. Az '50-es, '60-as években magyarországi keresletre és a szocialista országok exportjára termelt. A ma ismert logót 1971-ben hagyták jóvá, a sportcipők készítésével pedig nagyobb

megrendeléseket kapott, termékei Németországban, az Egyesült Királyságban és az amerikai piacokon is megjelentek, az Adidas „La Paz” futballcipői is ebből a gyárból kerültek ki. 1974-ben kiérdemelte a „kiváló áru” minősítést, 1976-ban pedig a vásári nagydíjat. A rendszerváltást követően a növekvő import miatt rengeteg riválissal kellett felvennie a versenyt, így a '90-es évek közepétől utcai lábbeliket kezdett forgalmazni.

A hosszú csend után újra megjelentek a színes, strapabíró Tisza cipők. A jogokat a 2000-es évek elején vásárolta fel Vidák László, ezzel életet lehelve a márkába – noha az újratekésítés korántsem volt annyira egyszerű. Az első sorozatot a csapat minőségi hiba miatt jótékony célokra ajánlotta fel, barátoknak és

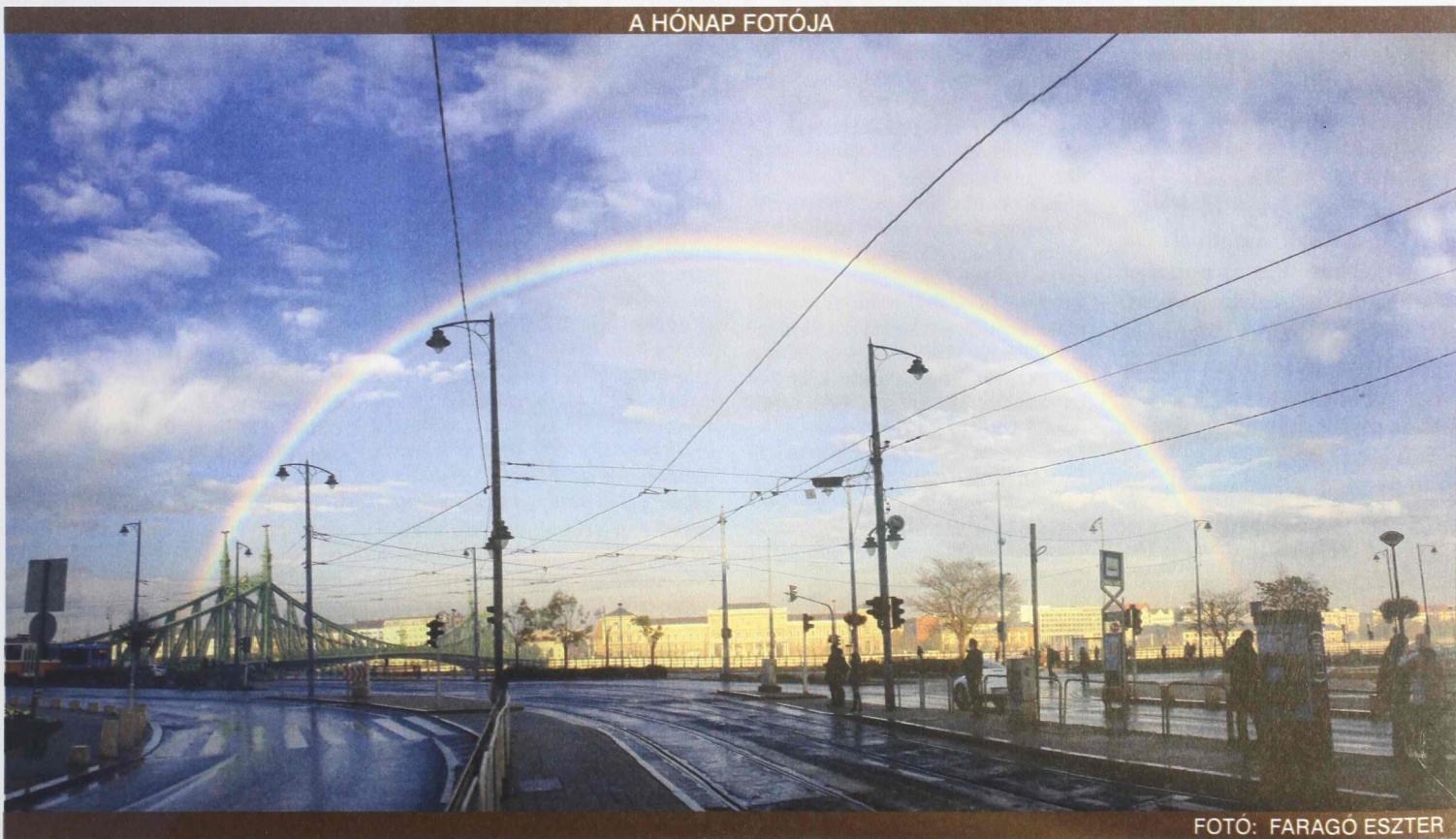
dj-knek ajándékozva. A gyártást Cibakházára helyezték át, az első üzletet 2003-ban nyitották meg az Astorián, ahol a régi modellek mellett hét új kategória is megjelent (Vászon, Kompakt, Comfort, Comfort de lux, Sprint, Alfa, Derby). Az elsőpró sikerhez hozzátartozik a kifinomult kommunikáció és a kreativitás, amellyel egyszerre közvetítik a múlt értékeit és a „jelenkor elvárásait”. Találkozhatunk velük fesztiválok és zenekarok támogatóiként, saját szervezésű eseményeken, és olvashatjuk blogjaikat is. Megőrizték és emelték a márka imázsát, a cipelőket kizárólag a Tisza márkaboltokban vásárolhatjuk meg, amelyek Magyarország nagyvárosaiban találhatóak (Budapest: Astoria, Árkád, WestEnd; Debrecen, Szeged, Pécs). Ma már nemcsak lábunkat

burkolhatjuk „Tiszába”, a termék-skála szélesítésének köszönhetően beszerezhetünk pólót, pulcsit, dzsekit, övet, övtáskát, fülbevalót és alsógatyát is.

A csapat célja, hogy a Tisza márka kitörjön a gerilla-brand kategóriából a nemzetközi piacon. Ennek érdekében Párizsba látogattak, ahol bemutatták régi és új darabjaikat a Who's Next Trade Show-hoz tartozó Premiere Classe-on. A Tiszastand modern, fiatal és kreatív elemekkel várta a szakmai közönséget. A gyűjtemény darabjait tépőzárral rögzítették az elemekhez, a megszerelt katalógus helyett pedig egy átlátszó tornazsákban helyezték el a bemutató újságot, amely a De form Studio (Déri Enikő és Demeczky Nóra) keze munkáját dicséri. A divatkiállításon debütált az „M4” mini kollekció, amelyet a budapesti metróvonalról neveztek el. Jellegzetessége merészségében és szokatlan kivitelezésében rejlik, hiszen a talpat a cipőfelsőrészre öntik, így nem találkozzhatunk ragasztással vagy varrással. A modell alacsony és magas szárú változatban, visszafogott, egyszínű megjelenéssel és élénk színkombinációkban is kapható. Az új darabok a Pop-Up Store-ban lesznek elérhetőek, amely az Astorián lévő Tisza márkabolt mellett hamarosan megnyitja kapuit.

KLUBERT DÓRA

A HÓNAP FOTÓJA

FOTÓ: FARAGÓ ESZTER

Mitől lesz IGAZI a karácsony?

Kiskorunk óta tudjuk, hogy a fekete csizmákat december 5-én este kell kitenni az ablakba a Mikulásnak, hogy a rosszak úgyis virgácsot vagy egy darab szenet kapnak, és hogy a Jézuska december 24-én este teszi az ajándékokat a fa alá. Annak ellenére, hogy huszoneves fejjel is tisztán emlékszem, mennyire más volt és másról szólt az ünnep öt-tíz éve, a mai napig töretlenül várom egész évben, hogy felcsendüljenek a karácsonyi dallamok a rádióban, felbukkanjanak a híres Coca-Cola kamionok a TV-ben, hogy ünnepi fényekbe bújjon a város, és hogy forró kürtös kalácsosok és házi forralt borosok lepjék el az utcákat.

A XXI. századi fogyasztói társadalom velejárója, hogy mindent anyagiakban szeretnénk kifejezni. Az

olcsó, ám annál több befektetett időt, energiát és képzelőerőt igénylő házi készítésű ajándékok elkészítésére már nem vesszük a fáradságot, ehelyett mintha pénzben és késztermékekben mérnénk a szeretetet. Az ünnepi bevásárlás egy hajcihő, amit próbálunk kikerülni, ám nem tudunk. Az élelmiszerláncok polcai olyan üresek, mintha a világvégre készülve fosztották volna ki azokat, a bevásárlóközpontokban annyian keresnek ajándékot, hogy már megfordulni sem lehet anélkül, hogy valakibe beleütköznénk, arról nem is beszélve, hogy a kasszáknál lévő várakozási idő is könnyen megduplázódhat. Még 24-én is bosszankodunk, hogy ferde, túl kicsi, esetleg túl nagy a fa, elfelejtettünk valamit, vagy épp a „kötelező” rokonlátogatás miatt húzzuk a szánkat. Az ünnep előtti nagy rohanásban könnyen az lehet az érzésünk, hogy a képslapokon hirdetett „békés, boldog ünnepek” évek óta nem ütöttek fel a fejüket, s mintha az egész várakozásnak elveszett volna az a varázsa, amit a John Lewis reklámok évről évre felelevenítenek. Ezzel párhuzamosan egyre több

olyan cserediákról hallani, akik vagy nem tudnak, vagy nem akarnak egy-két hétre hazautazni az ünnepekre mielőtt végeznének vizsgálókkal fogadó országukban, és sosem értettem igazán, miért nem tesznek meg mindent, hogy ez mégis sikerüljön. Félreértés ne essék, hazudnék, ha azt mondanám, hogy sokáig egy helyben tudok maradni, és tetszik, vagy sem, ezen egy naptár sem változtat sokat. Az elmúlt néhány évben jöttem már haza december 23-án az utolsó géppel, ültem nemzetközi járaton 27-én, és várakoztam már reptéren január másodikára virradóan is. Bár a családom már hozzászokott ahhoz, hogy folyamatosan úton vagyok, eleinte mindenkinek furcsa volt a felismerés, hogy lesz olyan év, amikor én sem leszek otthon szenteste – tavalymégis eljött ez a pillanat, így egy héttel előbbre hoztuk a karácsonyt... Azzal, hogy korábban ünnepeztünk otthon, hamar rájöttünk, hogy a 24-i fadísztést is át kell ütemezni – s ha már úgyis korábban állítottuk fel a fát, miért ne tehetjük volna meg ezt december elején, mint

az angolszász országok lakói, hogy én is gyönyörködhessek benne 1-2 héttel? A bevásárlással ugyanígy jártunk. Hiába volt egy héttel kevesebb ideje mindenkinek beszereznie az ajándékokat vagy kigondolni a karácsonyi menüt, a tapasztalat azt mutatta, hogy pár nap is rettetesen sokat számít az ünnepek előtti örültekháza elkerülésében. S hogy mi ebben az egészben a lényeg? Észre sem vesszük, de a karácsonyi készülődés könnyen felőrli az embert, az ünnep pedig elveszti a varázsát, pedig az egész adventi időszakot beragyoghatná. Elfelejtjük, hogy nem az ajándékok a fontosak, hanem, hogy az évben legyen egy nap, mikor végig szeretneinkkel vagyunk, és az egész napos konyhai robotolás és takarítás helyett pihenhetünk. Azzal, hogy korábban ünnepeztünk, olyan volt, mintha a társadalmi nyomás, a teher, hogy szenteste mindennek tökéletesnek kell lennie, lekerült volna a vállunkról, így mindenki sokkal nyugodtabb és boldogabb volt az egész készülődési időszak alatt, mint évek óta valaha. A szeretet ünnepe a szeretetről szól. Az, hogy ez a naptár szerint éppen 24-re vagy 17-re esik, teljesen lényegtelen.

ZSILA HAJNALKA

„Social Media is Not Real Life”

Nem lehet elégszer hangsúlyozni azt, hogy a médianak és a reklámparnak óriási szerepe van a társadalom önképének formálásában. Felelősségüket persze nem vállalják fel, csak az ideálokat és az elérhetetlen szerepeket mutogatják folyamatosan. Hiába találkozunk naponta több olyan írással, amely felhívja figyelmünket a racionalitásra és a szkepticizmusra a sajtóban megjelenő képekkel és írásokkal szemben, sokan még mindig tönkreteszik az életüket és testüket egy nem létező állapot eléréseért.

Úgy tűnik, hasztalanul küzdünk mindezek ellen, az anorexia, bulimia kialakulása mellett egyre többen plasztikai vagy különböző kozmetikai beavatkozásoknak vetik alá magukat. Ha idáig nem is fajul a probléma, a feltöltött képeken mindenki tökéletesre retusálja a hajszá-

laikat, vastag sminkkel vagy „menő” ruhával próbálja kompenzálni hiányosságait, így a reklámparnak bedőlve mi magunk erősítjük fel ezeket a hatásokat a saját digitális közegeinkben. Pedig a közösségi média nem az ördögtől származik, rengeteg hasznos és új információ juthat el hozzánk, csupán tudnunk kell a helyén kezelni: eszközként, lehetőségként kell rá tekinteni, és felismerni, hogy használatkor saját felelősségünk is megjelenik, így nem szabad engednünk, hogy befolyásoljon minket minden, amit látunk vagy olvasunk.

Több coach és pszichológus is hangsúlyozza, hogy saját magunk „versenyztetése” online felületeken ismeretlen veszélyekkel járhat. Mindez az önbecsülés hiányából fakad, hosszú távon pedig alapvető személyiségtorzuláshoz vezethet, hiszen kívülről várjuk a megerősítéseket, olyan egyének „kattintásai” által, akik nem is ismernek minket. Azok az emberek, akik több technikai eszközt használnak, és sűrűn látogatják a profiljukat, függővé válhatnak a virtuális világtól. Úgy gondolják, csak akkor elég szépek és jók, ha kedvelőik

száma emelkedik, és mivel minden egyes nap szükségük van a visszaigazolásra, órákat töltenek el a megfelelő selfie elkészítésével. A narcisztikus személyiségzavar nem ismeretlen jelenség, de sajnos egyre többen esnek áldozatául. Az ausztrál modell, Essena O'Neill tinédzserkorának célja azt volt, hogy a kifogástalan élet képét közvetítse a közösségi oldalakon. Majd a fent említett folyamat felismerése után törölte magát YouTube-ról, képmegosztó oldalát „Social Media

is Not Real Life” névre keresztelte, képei leírásában pedig felfedte a valóságot és az érzelmeit: a ruháit ingyen kapta, a képekért pedig fizettek neki, több száz fotóból választott ki egyetlen egyet, amire büszke lehetett. Az Instagram-sztár a tündérmese szertefozlása után – posztjai szerint – szeretne valami igazán fontosat kezdeni az életével. Új honlapot indított „Let’s Be Game Changers” címmel, amely mentes a „lajkoktól”, a követőktől. Olyan tartalmakkal tölti fel az oldalt, ahol rávilágít arra a világra, amelyben ő is élt. Bejegyzéseket találunk függőségekről, emberségről, a valós kapcsolatok fontosságáról, vegetáriánus ételekről és az egészséges életmódról. Valószínűleg még több követőt vonzott magához, hiszen a legtöbb témája annak ellenére, hogy lényeges, eléggé mainstream is.

Essena lépése eltérő reakciókat váltott ki a fiatalokból. Egykori barátai szerint az egész csak megtévesztés volt, amellyel még nagyobb figyelmet akart kivívni magának. Sokan azonban bátorítják és követik példáját. Szerencse, hogy még időben észbe kapott, remélhetőleg pozitív és egyben elretentő példaként áll majd a jövő nemzedéke előtt.

KLUBERT DÓRA

Karácsony, a fények ünnepe

Napjainkra a világ sok táján, főleg a nyugati országokban, a karácsony eredeti jelentése és mondanivalója sok tekintetben módosult, torzult, átalakult. Az ünnep valódi mibenléte a néphagyományok és egyházi szokások nélküli országokban, mint az Egyesült Államok vagy Ausztrália, jelentősen eltér az Európában megszokottól. A globalizációnak hála azonban ezek lassanként visszaszivárognak a kontinensre is.

A karácsony az anyagi javak hazájában – stilszerűen – egyszeresmind a kereskedők öröme is. Az ajándékozási lázat csak fokozzák az egymást érő leértékelések és kiürítések. Csupán karácsonyi dalokat tartalmazó CD-lemezekből több millió kel el az ünnepek előtt. Karácsony táján az amerikaiak mintegy hetvenmilliárd dollárral bővítik az üzleti forgalmat.

A tengerentúli karácsony legjellegzetesebb vonása azonban mégis az, hogy ez a fények ünnepe. A lakóházak, közterek, kerítések és a fák meg a bokrok feldíszítése már a há-

laadás napja után, november vége táján elkezdődik, és mire beköszönt a nagy nap, apró égők milliárdjainak fényében úszik szinte az egész ország.

Az utóbbi években – mint azt sok filmben is láthatjuk – valóságos hisztéria alakult ki a karácsonyi díszkivilágítás és dekorációk mikéntje és mennyisége körül. Sokan gyakorlatilag versenyeket rendeznek, hogy eldöntsék, ki a leglátványosabb (ízleltelenebb?) és legdrágább ünnepi dekoráció. Sokan

hónapokig dolgoznak, és több száz vagy akár több ezer dollárt is költenek a fényáradatért, nem beszélve a jelentős villanyszámláról. Ez utóbbi például az amerikai Faucher családnál a karácsonyi szezon idejére az elképesztő méretű 17 milliós összeget is elérte.

Már Magyarországon is megjelentek ennek a versengésnek és túlzó díszítésnek a követői. Az elmúlt években a hazai sajtó is cikkezett Sas Dezső jázsalsószentgyörgyi családi házának dekorációjáról. A férfi

több mint tíz éve díszíti fel lakhelyét és a hozzátartozó udvart az ünnepek közeledtével. A díszkivilágítás közel két hónapig készül, mintegy 50 ezer izzó felhasználásával. A ház népszerűségét jól szemlélteti, hogy a tulajdonos elmondása szerint több száz kilométerrel is érkeznek látogatók, hiszen a település látványosságává váló ingatlan bárki felkeresheti. A házigazda saját és a környékbeli gyermekek öröme kezdett a díszítésbe. A nyugdíjas férfi leginkább maga állítja elő a kültéri fénydekorációkat. Eleinte csak kertjének fenyőfáit díszítette fel, aztán kedvet kapott a figurák készítéséhez. Hatalmas rénszarvasfogat, háztetőre szerelt Mikulás is akad a fénylő formák között. Az adventre történő felkészülés már októberben megkezdődik, és napi elfoglaltságot ad, hiszen az izzókat folyton cserélni, a kábeleket pedig javíthatni kell.

Látható tehát, hogy Jézus születésének elüzletiesedett ünnepe napjainkra már a fentiekhez hasonló vadhajtásokat eredményez, az extrémdrága és extrémlátványos díszkivilágítások a városok utcáiról, fáirol átkerültek a bevásárlóközpontokba és magánházakra. Hogy a családról és a vallásról a külsőségekre és látványra terelődő hangsúly jó-e, azt mindenki maga eldöntheti.

HORVÁTH MÁTÉ

A nagy egyetemi kávéteszt

Valószínűleg az egyik leghálásabb közönség az egyetemi, ha kávéautomaták kihelyezéséről vagy büfék üzemeltetéséről van szó. Mindenféle pénztárca-vastagságra, koffeinigényre és cukorszintre vannak szolgáltatások, és a Corvinuson még a legszélsőségesebb összetevő-intoleranciára vonatkozó elvárásokra is találunk kínálatot.

A Közgáz Campus három épületében több mint tíz kávéautomata, három büfé és kettő menza üzemel. Kávétesztünket indítsuk a Főépületben.

Az északi büfé bár nem csinos elviteles pohárban adja a feketelevest, mégis izre teljesen jó; megfelel annak, amit egy büfék kávétól elvárnánk. Ellenértéke kicsit magasabb, mint a déli büféé, viszont a különbség érezhető: utóbbiból

pár korty elég, mielőtt hagyná kihűlni és a kukába vándorolni az ember. Ha még egy kicsit spórolni szeretnénk, akkor irány az automata: a főlépcsőtől jobbra található Lavazza az ott vásárlók szerint határozottan nem finom, de ezekről a gépekről még később is lesz szó. A lépcsőtől balra egy viszonylag új automatát helyeztek ki, amely ugyan hasonló árákkal operál, mint jobb oldali társa, de ezért cserébe nyújtja is a tőle elvárható legjobbat: G és K karos ismerőseim egyöntetűen jó véleménnyel távoztak onnan.

A Sóház automatája átlagos, az elvárásoknak megfelel: olcsó, koffeines, édes, és nem hagy nagyon rossz szájját a vásárlónak.

A C épület aljában található a – elnézést minden rajongótól a vicc miatt – tömeges által csak „burzsuj kávézó”-nak nevezett Coffeeoshop Company. Az egészség látványosan elkészített, jó minőségű kávékat kínál, amelynek elviteles poharaival még sikkes is bevonulni az egye-

temre vagy mászkálni óráról órára. Hátulütője csak az ára, illetve az elkészülési ideje, ha rohan az ember. Ilyenkor jönnek a jó öreg automaták.

A C épületben összesen hat automata található. A földszinten és néhány további emeleten is jótáll magáért a Lavazza, melyet személy szerint csaknem az ellenségemnek tartok: az átlagos, száz forintos áránál jóval drágább kávé mennyiség-re kevesebb, és izre még nagyobb csalódás. Kínál ugyan örölt és kapszulás (?) kávékat is, de a minőségre utaló szavak üres lufiknak bizonyulnak csupán. Általában egy-egy ilyen vétel után határozom el, hogy jobb álmosan szenvedni, mint rossz szájjal folytatni a napot. A második emeleti automata korrekt, száz forintos áron, nagyobb mennyiségben kínálja portékáját, instant és örölt verzióban is. Legnagyobb hibája, hogy olykor inkább csak fáradtan kiengedi a gőzt – a páragőzt, méghozzá a mi pénzünkért. Jó tanács kezdőknek:

mielőtt belekortyolsz, lötyögtesd meg kicsit, hogy nem mosogatólé-színű-e a menyeeinek hitt nedű. A többi emelet ezek permutációival operál; nagyrészt az ott ragadt hallgatókból és az ott dolgozókból tartják fenn őket.

A büfék kávé viszont egy átverés: az automatásnál ugyan több, de drágább, és sokkal tovább kell rá várni, az izre pedig talán a Lavazzaét is alulról veri. A róla kialakult negatív képemet az sem segíti, hogy első vásárlásom alkalmával leégettem a nyelvemet vele. Pedig még vártam is az első kortytyal.

A 39-esek kávézójában kedves, gyors, segítőkész a kiszolgálás, él „A szokásos?” kérdés, ami egyfajta cinkos összetartás-érzetet is elt a vásárlóban. A kávé hamar elkészül, és minőségre is kifogástalan (e sorok írója is itt szerzi be leggyakrabban napi koffeinbetevőjét). Személyesen ízesíthető, így a lányoknak mondott, tejes-habos kávék fahéjasított-kakaózott változatával egy szomorú napot is eredménytelivé képes varázsolni.

DENGYEL DÓRA

Forralt borral a városban

A téli zimankó beköszönte általában egyet jelent a karácsonyi vásárokkal és a jobbnál jobb forralt boros helyek felbukkanásával. A probléma általában akkor kezdődik, ha egyszer-egyszer kedvünk támad a házilag főzött és fűszerezett változatot magunk mögött hagyni, és egy kis változatosságra vágyva a mínusz fokokkal szembeszállva elmenni egy jót forralt borozni, azonban nem tudjuk, merre is induljunk. Segítségképpen összegyűjtöttünk néhány, számunkra kedves helyet.

Amint azt már megszokhattuk, a legsablonosabb, ám kétségkívül a leghangulatosabb – és egyben legdrágább – helyek idén is egyértelműen a karácsonyi vásárok környékén jelenlévő standok. Teljesen mindegy, hogy a Bazilikát vagy az idén új koncepció szerint felépített Vörösmarty teret, esetleg saját kertületünk kisebb, ám szívünkhöz

közelebb álló karácsonyi vásárát vesszük célba, ezeken a helyeken forralt borból sincs hiány. A termékskála ennek megfelelően is itt a legszélesebb, így a hagyományos mellett alkoholmentes, sőt egyre gyakrabban különlegesebb ízesítésű változatokkal is találkozhatunk; szilvasát már évek óta találni itt-ott, de idén sorra bukkannak fel az epres változatok is, és meg kell, hogy valljam, igen kellemesen csalódtam ezekben. Árak tekintetében a 3dl-es bögrékért nagyjából 750-1000 Ft-ot kell fizetni, plusz esetenként a bögréért a letéti díjat, amit azonban visszakapunk, ha nem szeretnénk azt megtartani, és üresen visszavisszük. A várost járva az ismerőbb turistalátványosságok környéke szintén nem szűkölködik az utcai árusokban, szerintünk a legfinomabb bort közülük is a Vajdahunyad Vára mellett kaptuk egy 2dl-es műanyag pohárkában 500 Ft-ért. Ha hűvösebbre fordul az idő, természetesen a beülős helyekben sincs hiány. Az ismertebb kávéházláncok természetesen szezonális termékeik kínálatába vették a forralt borokat is, így például a Coffeshop Company-ba és a Starbucks-ba is

ellátogathatunk, ha kedvünk tartja, bár az utóbbiban szerintem túl édes és kizárólag alkoholmentes változat kapható. A kipróbált beülős helyek közül az Andersenben ittuk a legsemlegesebb változatot, viszont itt kaptuk bele a legtöbb narancsjeletet is. Ár tekintetében bár az Andersen nem tartozik a drágább helyek közé, számla nélkül a mai napig nem értjük, hogy fizettünk 3x3dl-ért 1520 Ft-ot, azaz, hogy mi lehetett a /dl ár, merthogy nem 168,888 Ft, az szinte biztos. A kedvenc helyünk mégis az egyetem melletti Trapéz volt, ahova akár ebédszünetben is átmehetünk, mert forralt bor van, és habár itt is édes egy kicsit, a körülbelül 150 Ft/dl-es árnál olcsóbbat sehol sem találtunk idén.

Összességében körülbelül egy hónapig jártuk a várost, és bátran kijelenthetjük, hogy bárhol próbálkoztunk, finomakat ittunk, így mellé lőni nagyon nem lehet, és érdemes új helyeket kipróbálni ezen a télen. Kifejezetten rossz forralt bort is csak egyszer kaptunk a Kálvin téri Kakasban, és reméljük, hogy az égett és túlfűszerezett íz csupán annak tudható be, hogy úgy kellett kikönyörögni az utolsó deciket számunkra a konténerből.

ZSILA HAJNALKA

IMPRESSZUM

corvinusmedia

közgazdász

MAGYARORSZÁG LEGRÉGEBBEN
MEGJELENŐ FELSŐOKTATÁSI LAPJA
ALAPÍTVÁ 1951

FŐSZERKESZTŐ: Pekeli Miklós
(miklos.pekeli@corvinusmedia.hu)

ROVATVEZETŐK:

Bogatin Bence (Kultúra)
Bujdosó Beáta Zita (Kávéház)
Dengyel Dóra (Közélet)
Horváth Máté (Központ)
Metzler Viktória (Közhir)
Murger Szilvia (Köztudat)
Rubin Eszter (Közügy)
Valentinyi Júlia (Corvinus World)
OLVASÓSZERKESZTŐ:
Horváth Zsófia, Koskó Barbara, Ódor Viktória

NYELVI LEKTORÁLÁS:

Matthew Kery
GRAFIKA:
Rajnai Gábor
TERJESZTÉS:
Illés Roland (Közgaz Campus),
Kiadja a Budapesti Corvinus Egyetem
rektora és a HÖK elnöke
NYOMDA: Topbalaton Kft.
SZERKESZTŐSÉG:
Corvinus Hallgatói Médiaközpont –
Budapesti Corvinus Egyetem
1093 Budapest, Fővám tér 8.,
II. emelet 233. iroda
Tel.: 06-1-482-5603,
E-mail: info@corvinusmedia.hu
Web: www.corvinusmedia.hu
ISSN: 0230-7529

A HÓNAP FOTÓJA

FOTÓ: HORVÁTH MÁTÉ